

ABD'nin Suriye'den Çekilme Kararı:

POLİTİK-GÜNDEM / 3

Çekilme mi? Kartların Yeniden Karılması mı?

ABD'nin Suriye'den çekilme kararı ABD'de egemen sınıflar arasındaki ayrışma, çatışma ve gerginliğin de dışavurumu olmuştur. Savunma Bakanı Mattis, "İŞİD'le mücadele temsilcisi" Mcgurk bu karar sonrası istifa etmişlerdir. Ancak bu kararın Trump'un bir anlık kararı olabileceğini düşünmek emperyalizmden, ABD devletinden hiçbir şey anlamamak olur. Ancak verilen tepkiler ve yürüyen tartışmaların da bu kararın sıradan bir karar olmadığı, sadece çekilme ekseninde değerlendirilecek bir şey olmadığına işaret etmektedir.

Yeni Demokrasi

3 OCAK 2019 ■ YIL: 2 ■ SAYI: 26 ■ FİYAT: 2 TL ■ ISSN: 2630-5526

gazetesi

GÜNCEL / 8

Şovenizm Kampanyası ve Sakarya Olayı

İrkçilik ve şovenizm, mevcut sömürü sisteminin genel ve dönemsel politikalarının uygulanmasında olmazsa olmazı, onun en temel karakteristik özelliklerinden, en temel yapı taşlarından bir tanesidir. TC'nin tüm politikaları, bu politikalara dair tüm uygulamaları şovenizmle örülüp, varoluşu şovenizmle güçlendirildiği için devlet gerçeği bundan ayrı ve bağımsız ele alınamaz.

GENÇLİK / 12

Geleceğe Güvenle ve Umutla Bakmak İçin Örgütlenelim!

Halk gençliği egemen sınıfların sosyal, kültürel, eğitsel, ekonomik, ideolojik, siyasal ve hiç kuşkusuz "örgütsel" cenderesi altındadır. Gençliğin zihnini kuşatmanın ve fethetmenin geleceği fethetmek olduğunu gerici sınıflar çok iyi bilmektedir. "Gençlik gelecektir" tespiti onlar için sıradan bir tespit değil, hayati derece de önemli bir beka meselesidir.

yeni demokrasi mücadelesinde

SARIL GÜNE, SARIL SAATE

BİR ADIM DAHA

İLERİYE!

16

KADIN

özgürlüğümüzü
alacağız!

22

YÜZ-ÇİÇEK

ne için
sanat?

17

KOLEKTİF DOĞRULTU

devrim davasına yaşamlarını
armağan edenler ölümsüzdür!

Babamın Kanatları

Oyuncular: Menderes Samancılar, Musab Ekici, Kübra Kıp, Tansel Öngel

Gösterime giriş tarihi: 2 Aralık 2016 (Türkiye)

Yönetmen: Kivanç Sezer

Senaryo: Kivanç Sezer

Ödüller: Altın Portakal En İyi Erkek Oyuncu Ödülü,

Film müziğinin bestecisi: Bajar, Vedat Yıldırım

Film, inşaat işçilerinin zor şartlar altındaki yaşam mücadelesine tanık yapar izleyiciyi. Bu tanıklık esnasında gerçek dünyada da bildiğimiz şeylerin izleyicisi olduğumuzu duyumsatır bizlere bir buçuk saat boyunca. Filmi izlerken işçi cinayetlerini hatırlarız. Soma'daki çalışma koşullarının ne kadar güvensiz olduğu ya da 3. Havalimanı işçilerinin koşulları. Onlar seslerini çıkardıkları için sistemin baskısını en ağır şekilde üzerlerinde hissettiler, yaşadılar. Yaşam koşullarının daha insani şartlara çıkarılması talebini bedel ödeyerek karşıladılar. Görüyor, tanık oluyor, izliyoruz... Taşeron çalışma sisteminin işçi sınıfının tepesine indirilmiş bir balyoz olduğu-

nu da biliyoruz. İşte, inşaat işçilerini ve onların sorunlarını ele alan güzel bir film. Farklı meseleleri ele alsada işçi sınıfının, sistem tarafından sömürüye tabi tutulması filmin ana temasıdır.

Son yıllarda hem artan hem de ne yazık ki kanıksanmış işçi cinayetlerine sinema penceresinden de bakılması, bu meseleye temas edilmesi bile başlı başına bir olumluluktur. Sınıf mücadelesi sadece işçi eylemleri, grevler vs. boyutuyla değil, sanat alanında da yapılacak işlerle güçlü bir nitelik kazanacaktır. "Babamın Kanatları" bunu büyük ölçüde başarmış bir yapım olarak dikkate değerdir.

Film, hastane sahnesiyle açılır. İbrahim Usta'nın ölümcül bir hastalığa yakalandığını ve vaktinin fazla olmadığını öğreniriz. İbrahim o saatten itibaren karamsarlık girdabı içinde debelenmektedir.

Emeklilik hakkı kazanmak için başvuru yapmaya gittiğinde, sigorta prim gününün yetersizliği, İbrahim Usta'yı şoka uğrattığı gibi bizde de aynı etkiye neden olur... Kalan süre, çalışarak dolmaz, kendisi dışarıdan ödemeye kalksa gücü yetmez. Tam anlamıyla çaresizdir. Tek derdi kendisinden sonra ailesinin bu emeklilikten yararlanmasıdır. Çünkü bunca zaman yaptıklarını onlar için yapmıştır.

Günler gelip geçer İbrahim'in düştüğü buhran gitgide derinleşir. Tazminat için ne yapılabileceğini düşünür durur İbrahim; bunun için bedel ödemek zorundadır. Karakterin bu bedeli ödemeye hazırlandığını her adımında, boş boş dolanırken, mimiklerinde duyumsarız. Tereddütlerinin aştığı noktada kafasına koyduğunu yapar. Hayatından vazgeçişine tanık oluruz böylece.

Etkili ve sarsıcı bir gerçeklikle çekilmiştir tüm bu son sahneler. Patronla ve sınıfsal konumlanışlarla yüzleşiriz. Ölen işçinin yakınlarına ödenen kan parasının masa üzerinde öyle soğuk, öyle yabancı, öyle anlamsız duruşu; derin, kırgın ve üzgün bakışlar sarsıcıdır. O sarı zarfın içindeki para, tıpkı

cenaze namazı kılınan soğuk bir naaş gibidir. Öylece durur orada.

Ucuz işgücü, mutlak sömürü kalıpları eşliğinde barınma, temizlik, yemek gibi ihtiyaçları karşılanmayan inşaat işçilerinin taşeron sistem cendresindeki sefaleti anlatılmakla beraber, sistemin yeni yetme veya cendreyi henüz kavramamış işçilere de uyarıları vardır filmin.

Filmdeki oyunculuk gayet başarılı. Menderes Samancılar "İbrahim Usta" karakteriyle büyük bir oyunculuk sergilemektedir. Bir işçinin sıkıntısını, çaresizliğini, yoksulluğunu en doğal haliyle ortaya koymaktadır.

"Yusuf" filmin önemli karakterlerinden biridir. Sınıf bilinci olmayan bir işçiyi temsil eder. Büyük yerlere gelmek hayaliyle yanıp tutuşur Yusuf. Bunun için yapmayacağı şey yoktur. Gerektiğinde kendisi gibi zor şartlar altında yaşamaya, ayakta kalmaya çalışan sınıfaşlarına ihanet etmekten çekinmez.

Yusuf'un amcası İbrahim'le yaptığı bir konuşmada bu uyarı çok nettir. Yakında başka bir yere gideceğini, oradan da alıp yürüyeceğini anlatmaktadır, Yusuf. İbrahim ise; "Oğlum Yusuf sen daha bu işleri bilmezsin, bu öyle bir şeydir ki, kündeye geldiğini bile anlamazsın" diyerek sistemin sinsî karakterini, işçinin "değişmez kadri"nden bahseder. Bu dünyada işçi sınıfının yeri "künde"dir. Bu gerçeklik içinde Yusuf, büyüme ve patron olma hayalleri kuran bir karakterdir. Çaresiz ve amaçsız bir hayalperesttir.

"Babamın Kanatları" toplumcu gerçekliğe örnek bir film. Ele aldığı konuya dönük derdinin fazlasıyla anlatabilmektedir. Süslemeden, kıyısından, köşesinden dolanmadan tüm çıplaklığıyla, çaresizlik, yoksulluk yerinde vurgularla ortaya konmuş bu filmde. Umutsuzluk da hissedilir elbette. Bu da onun, sınıfın bir gerçekliğidir aslında. Örgütsüz ve devrimcileşmeyen işçi sınıfına düşen payı ifade eder. İbrahim'in umutsuzluğu; bize düşen, umutsuzluğun bir çıkış yolu olmadığını ifade etmektedir.

Yeni Demokrasi Senin Sesindir. Abone Ol, Abone Bul!

Yeni Demokrasi	6 Aylık	30 TL	12 Aylık	60 TL
Partizan	6 Aylık	26 TL	12 Aylık	52 TL
Yeni Demokrat Gençlik	6 Aylık	16 TL	12 Aylık	32 TL

PTT Hesap Numarası:
Ertan Çıta adına; 14920731

ABD'NİN SURİYE KARARI: ÇEKİLME Mİ KARTLARIN YENİDEN KARILMASI MI?

Egemen sınıfların siyasal temsilcisi AKP-Tayyip kligi, Ortadoğu'da ABD adına bölgesel güç olma hevesinden hiçbir şey kaybetmiş değildir. Son yıllarda Suriye'de "kardeşim Esad"tan "Kartil Eset"e evrilen politikasından da Kürt meselesinde "çözüm süreci ve barış politikasından", "terörü yok edene kadar mücadele" konseptine geçerken de ABD'nin ajandasına uymaya çalışan hengameli koşturmadan Rusya ve ABD arasındaki çelişkilere dayanmaya çalışan yöneliminden de, ılımlı İslam'dan "yeni Osmanlıcılığa" değişen isimlendirmelerden de, Emevi Cami'nde "zafer namazı" kılma noktasından sınırda bir tampon bölge kotarma noktasına evrilen trajik sınırlanmışlıkta da değişmeyen şey ABD ile en iyi iş "ortağı"nın mutlak şekilde kendisi olduğunu ispatlama ve gösterme telaşdır. Çünkü, kendi çıkarını onun çıkarına göbekten bağlamış, onun çıkarından kendine pay çıkarmaya çalışan bir ekonomik-politik gerçeklik söz konusudur.

Egemen sınıfların Ortadoğu ve özelde Suriye politikasında yatırım yaptığı, beklenti içine girdiği her şey bir bir çökerken ABD ile de bu bağlamda arasındaki gerginlik yer yer krizler üreterek kendini göstermiştir. Tüm Suriye'yi üç ayda kazanma politikası ve hayalleri kısa sürede büyük bir kriz içine girdiğinde uzun süreli bir bocalama hali oluştu. Bu noktada Kürt barışını, Kürtlere dört parçada hamilik politikası için işlevli kılmaya çalışan yönelim; Rojava kazanımları, Sünni Araplarla Kürtlerin aynı paydada buluşturulamaması ile süreç başka noktaya evrildiğinde, eldeki en önemli kart olan Kürt düşmanlığı çok yönlü ve işlevli şekilde devreye sokuldu. Faşist diktatörlük artık yönelimini Suriye'de Kürt kazanımlarını yok etme, olabildiğince sınır hattını işgal etme (kendi deyimleriyle terör koridorunu engelleme) ve cihatçı çeteler aracılığıyla buralarda politik nüfuz kazanma noktasına getirmiştir. Yani konuştuğundan, efelendiğinden, "millilik" hamasetinden çıka çıka bu dar ve sınırlı yönelim çıkmaktadır. Çok konuşması ve ba-

ğırması, "dışışlerinde destan yazdığı" düşüncesi kaybettiklerinin öfkesi ve kaybetmeye mahkum ruh halinin yansımasıdır.

Tayyip-AKP kligi Ortadoğu'da kaybettiği rolü şimdi "Kürtler hak kazanmasın" noktasıyla sınırlı hale getirdi. Siyasi dengelerin geçici de olsa oturma noktasında olduğu Suriye'de, artık sahada kazanılanın geçici statüko ve kabul edilmiş yeni dengeler olacağı noktada var olanla yetinmeyen tutumu ile faşist TC devleti, Rojava'yı işgal edeceğini ilan etti. Bu çıkışın, ABD'nin "Suriye'den çekileceğiz" açıklamasından hemen önce gelmesi tesadüf değildir. Bölgede belirleyici düzeyde oyun kurucu iki aktörden biri olan ABD'nin "Suriye sürprizini" Türkiye'nin "oyunu bozan zor kullanma" çıkışına bağlayan değerlendirmeler söz konusu oldu. Bir kısmı Tayyip'e kahramanlık destanı yazan ve kitlelere onu dev aynasında gösterme görevi olanlar iken bir kısmı ise devletin emperyalizme bağımlılığını unutan onu adeta kendi başına bir güç, kendi "bağımsız politikası" olan bir devlet gibi algılayan anlayış sahipleridir. Oysa Tayyip'in, ABD'nin çok öncesinden kararlaştırdığı, aslında oluşmaya başlayan dengeleri bozmak ve çatışma ve savaşın ömrünü uzatmayı amaçlayan ve Rusya'nın kazanımlarını bu şekilde yeniden aşındırma hesabı yapan, süreçten haberdar olarak savaş ve saldırı tehdidi savurduğu oldukça açıktır. Bölgede yerleşik olan ABD'nin "çıkıyoruz" diyerek aslında dağıldığı sanılan kartların yeniden karılması gerektiğini ilan ettiğini belirtmeliyiz. ABD'nin bir yerden çekildiği, hele Ortadoğu'yu terk ettiği falan yoktur. Bu, gece rüya görüp sabah gerçek sananların bir yanılsamasıdır. ABD, Türkiye de dahil herkese, Ocak'ta yapılacak Suriye'nin geleceği ile ilgili Astana sürecini de saha da oluşmuş yeni dengeleri de unuttun mesajı vermiştir.

Özellikle Türkiye'ye, Rusya ile ABD arasındaki çelişkilere daha fazla yaslanamayacağı mesajı; "yeni dengeler arıyorum, kartları yeniden kariyorum" restiyle net bir şekilde verilmiştir. ABD'nin özellikle Kürtlerin elde ettiği kimi Arap bölgelerini, Rusya-Suriye rejimi ile Türk devleti arasında bir rekabet alanı olarak kullanması hesa-

bı yapılmıştır. Bu şekilde yine iki avcı arasındaki rekabeti kızıştırma da av, Kürtler olarak belirlenmiştir.

Türk egemen sınıflarının ısrarla ABD'ye, "İŞİD'le Suriye'de mücadele ortağın biziz" diyerek alan genişletme ve her durumda kendini belirleyici görme talebi ve hevesi kısmen karşılanmıştır. Karşılana talebin üst ve alt sınırları kuşkusuz belirlenmiştir. Ortalama olarak TC'nin güç dengeleri içinde sınır bölgelerinde tampon alanlarla sınırlı kalacağı, bunun ötesine geçecek her hamlenin güç dengeleri içinde "yaptığından pişmanlık" duyan bir diz dövmeye evrileceğine şüphe yoktur. Türk hakim sınıflarını oluşan yeni olanakları ne düzeyde genişletebileceğine dair girişimleri hızla başlamıştır. Suriye eksenli görüşme trafiğini yoğunlaştırdığı ve yaşanan gelişmeler için nabız yokladığı görülmüştür. Faşist diktatörlüğün bu sürecin A takımını hızla Rusya seferine çıkarması, Almanya ile yapılan telefon görüşmeleri bu arayışın ilk girişimleri olarak dikkat çekmiştir. Faşist diktatörlük, ABD'nin kendine açtığı yeni yolun önünü temizlemek, mümkünse yolu genişletmek ve daha etkin kılmak için bu görüşmeleri yaptığı açıktır. Ancak ortaya çıkan tablo da efendis ABD'den belli tavizler kopardığı, kendisi bir bataklığa sürüklenirken bu bataklığın içine Kürtleri de çekmeyi göze aldığı görülmektedir. Ya da Kürtleri bir süre daha sık boğaz ederek kendi istediği şartlara getirmiş olarak masaya oturtma hesabı yapmaktadır. Kürtleri sıkıştırma ve Türk egemenlerinin istediği koşullarda masaya oturtmaya ABD'nin ise verili dengeler içinde sıcak baktığı açıktır.

ABD'nin kartların yeniden karılmasına neden olan bir başka hamlesi de uşağı Arap devletlerinin Esat'ı tanımaya yönelik hamlesidir. Birleşik Arap Emirlikleri'nin büyükelçiliğini açmasıyla başlayan süreç diğer körfez ülkeleri ve Mısır ile devam edeceğe benziyor. Bu durum Türk devletinin Rojava'da Suriye'nin "bütünlüğünü zora sokacak" işgal girişimlerinin önüne konulan kösteklerden biridir.

ABD'nin Suriye'den çekilme kararı ABD'de egemen sınıflar arasındaki ayrışma, çatışma ve gerginliğin de

dışavurumu olmuştur. Savunma Bakanı Mattis, İŞİD'le mücadele temsilcisi Mcgurk bu karar sonrası istifa etmişlerdir. Ancak bu kararın Trump'un bir anlık kararı olabileceğini düşünmek emperyalizmden, ABD devletinden hiçbir şey anlamamak olur. Ancak verilen tepkiler ve yürüyen tartışmalara da bu kararın sıradan bir karar olmadığı, sadece çekilme ekseninde değerlendirilecek bir şey olmadığına işaret etmektedir. Özellikle Çin tehlikesini Obama döneminden beri ulusal güvenlik sorunu olarak önceliğine alan ABD'nin, askeri yoğunlaşmayı da Çin'in daha etkin ve egemenlik kurduğu alanlara doğru kaydıran bir yönelime girmesi olarak okunmalıdır. ABD'de bu kararın hem Suriye'de yeni dengeler arama hem de Çin eksenine daha fazla odaklanma olarak sembolik yönü olduğu görülmektedir. Ancak bu kararla ABD'nin Suriye'yi Rusya'ya emanet ederek çekilebileceğini düşünmek gerçeklikten kopmak olacaktır.

Bu gelişmeler Ortadoğu'da dengelerin kolay kurulmayacağı, kaosun nizama ve düzene kolay kolay evrilmeyeceğinin göstergesidir. Bu gelişmelerden özellikle ezilenler cephesinden çıkarılması gereken en önemli ders, emperyalistlerin ezilen uluslardan daha önce ezen ulusları tercih edeceğidir. ABD ya da Rusya fark etmiyor, bu güçlerin ezilen Kürt ulusuna verecekleri hiçbir şey yoktur. Her kazanımı ezen ulusa peşkeş çekmekten bir an dahi geri durmayacaktır. Bu vesileyle yine Kürtlerin kazanımı bu akbabaların masasındaki meze olarak kullanılmaktadır. Bu bağlamda faşist diktatörlüğün emperyalist icazetli savaş ve işgal politikasını yaşama geçirme olanaklarına hala sahip olduğunun görülmesi önemlidir. Bu işgale ve şovenizme karşı kesin kararlı bir duruş, Kürt ulusunun Özgürce Ayrılma Hakkı'nın savunulması ve halka benimsetilmesi ve faşizmin politik krizini böylesi dönemlerde derinleştirecek mücadele hattı kurmak politik görevlerdir.

Okurumuz Hasan Kaya hayatını kaybetti

HABER MERKEZİ- Gazetemiz okuru Hasan Kaya tedavi gördüğü İzmir Tepecik Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde hayatını kaybetti. Kaya uzunca bir süredir kanser tedavisi görüyordu.

Hasan Kaya, şakacı ve yardım sever kişiliğiyle uzun yıllardır yaşadığı Yamanlar Mahallesi'nde tanınan ve sevilen bir kişi olmuştur. Evinin kapısını sonuna kadar ayırt etmeksizin devrimciler açmış tüm olanak ve imkanlarını devrim uğruna sefer etmiş ve bu yüzden defalarca kez polislerin tehdidine maruz kalmıştır.

"Kürt ve Aleviyim, yani devletin ötekisiyim, devrimciyim; kabul etseler de etmeseler de ben buyum ve illa ki Kaypakkayacıyım" diye tanıtırırdı kendini.

Bir yıl önce kanser teşhisi konulduğunda gülerken karşıladığı bu illete bugün yenik düştü. Cenazesi 26 Aralık Çarşamba günü İzmir Yamanlar Cem Evi'nden kaldırılarak toprağa verildi. Hasan Kaya'nın ailesine, dostlarına ve akrabalarına başsağlığı diliyor acılarını paylaşıyoruz.

Partizan okuru Aziz Süer Elazığ'da tutuklandı

DERSİM-Devrimci-demokrat ilerici güçlere dönük gözaltı ve tutuklama saldırıları sürüyor.

Geçtiğimiz yıllarda da çeşitli bahanelerle tutuklanan Partizan okuru Aziz Süer Elazığ'da gözaltına alınarak tutuklandı.

24 Aralık günü Elazığ'da gözaltına alınan Partizan okuru Aziz Süer İstanbul'da açılan bir dava kapsamında hakkında tutuklama kararı olduğu gerekçesi ile tutuklanarak Elazığ T Tipi Hapishanesi'ne gönderildi.

Kadir Karabak ve Esat Naci Yıldırım'ın ölüm orucu eylemi sürüyor

HABER MERKEZİ- Van'daki demokratik kitle örgütleri, 102 gündür ölüm orucunda olan TKP/ML davasından Kadir Karabak ve MKP davasından Esat Naci Yıldırım'ın durumuna dikkat çekmek için basın açıklaması düzenledi. Yapılan tüm başvuruların sonuçsuz kaldığının aktarıldığı açıklamada, ölümlerin yaşanmaması için Adalet Bakanlığı ve TBMM İnsan Hakları İzleme Komisyonu'na çağrı yapıldı.

Van Barosu, Van-Hakkari Tabip Odası, TİHV Van Temsilciliği, İHD Van Şubesi, ÖHP, SES, KESK, TUHAY-DER hapishanelerde yaşanan hak ihlallerine ilişkin basın toplantısı düzenledi.

Van Barosu'nda yapılan toplantıda konuşan avukat Savaş Avcı, tutuklulara yönelik hak ihlallerinin birçok cezaevinde arttığını söyledi. İnsan hakları temelli kuruluşların yaptığı tespitlerde Türkiye'nin karnezinin iyi olmadığını ve kötüye gittiğini belirten Avcı, "Cezaevlerinde bulunan tutuklu ve hükümlülere yapılan uygulamanın insan onuruyla bağdaşmayan, temel hak ve hürriyetlerin asıya alındığı uygulamalara sahne olan hak ihlallerinden kaynaklandığı belirtilmektedir" dedi.

'ÖLÜM ORUCU 102. GÜNÜNDE'

Adalet Bakanlığı tarafından gönderilen genelge sonrası Van F Tipi Hapishanesi'nde başlatılan uygulama ile hapishane havalandırma alanlarının tel örgü ile kapatılmasının ulusal ve uluslararası mevzuata aykırı olduğunu hatırlatan Avcı, bu sorunun hak ihlallerinin eriştiği boyutu gözler önüne

serdiğini söyledi. Söz konusu uygulama ile yaşanan hak ihlallerini protesto etmek için ölüm orucuna giren tutuklu Kadir Karabak ve Esat Naci Yıldırım'ın ölüm orucunun 102. gününe girdiğine dikkat çeken Avcı, tutukluların ölüm orucuna başladıkları günden beri tecride alındıkları, hak ihlallerine

ilişkin insan hakları alanında çalışan kurumlara gönderdikleri mektuplarına el konulduğunu, avukatları vasıtasıyla ilettiklerini söyledi.

'SAĞLIK DURUMLARI KÖTÜYE GİDİYOR'

Ölüm orucunu 102 gündür sürdüren Yıldırım ve Karabak'ın sağlık durumlarının kritik aşamaya geldiğine dikkat çeken Avcı, avukatların yaptığı son 2 görüşmede baş ağrısı, aşırı halsizlik, kemik ve ilik ağrıları, idrarda kanama, aşırı unutkanlık, görme bozuklukları gibi hastalıkların ciddi boyutlara ulaştığı, sıvı tüketiminin neredeyse imkansız hale geldiği, hareket kabiliyetlerinin oldukça azaldığı, konuşmakta zorlandıklarının tespit edildiğini belirtti.

'GÖRÜŞMELER SONUÇSUZ KALDI'

Konuyla ilgili hapishane idaresi ile yapılan görüşmenin sonuçsuz kaldığını

belirten Avcı, avukatlar vasıtasıyla Adalet Bakanlığı'na, Ceza ve Tevkifevleri Genel Müdürlüğü'ne ve TBMM İnsan Hakları İnceleme Komisyonu'na bilgilendirmelerin yapıldığını fakat herhangi bir dönüşün gerçekleşmediğini kaydetti.

Ölüm orucunda olan tutsakların durumu ile ilgili başta Adalet Bakanlığı olmak üzere tüm yetkililerce bir an önce adım atılması çağrısında bulunan Avcı, "Bunun içinde ölüm orucuna neden olan uygulama sonlandırılması gerekmektedir" dedi.

'GEREKLİ ADIMLAR GEÇ OLMADAN ATILMALI'

Yetkililerin sessizliğine tepki gösteren Avcı sözlerini şöyle tamamladı: "Ceza İnfaz Kurumu'ndaki tutuklu ve hükümlülerin en başta yaşam

hakları olmak üzere temel hak ve hürriyetleri sağlamak ve korumak sorumluluğunda olan Adalet Bakanlığı ve Ceza Tevkifevleri Genel Müdürlüğü ile TBMM İnsan Hakları İnceleme Komisyonu'na sorumluluklarını hatırlatıyoruz. Bu kişiler tutuklu ve hükümlü olsa da bu kişilerin yasal bütün hak ve yetkileri mevzuata ve eşitlik ilkesi kapsamında değerlendirilmesi gerekmektedir. Bu haliyle biz bir kez daha insan hakları savunucuları ve insan hakları ilkelerini merkez alan insan odaklı kuruluş ve dernekler olarak Adalet Bakanlığı ve TBMM İnsan Hakları İzleme Komisyonu'na sesleniyoruz; tutuklu ve hükümlü olup olmadığına ve hangi suçtan tutuklu olduğuna bakılmaksızın bütün ceza infaz kurumundaki hak ihlallerine son verilmesini ve Kadir Karabak ve Esat Naci Yıldırım'ın ölümleri beklenmeden ve çok geç olmadan gerekli adımların atılması çağrısını yapıyoruz."

Abdullah Zeydan da açlık grevine başladı

HABER MERKEZİ- Halkların Demokratik Partisi'nin tutuklu eski vekili Abdullah Zeydan da açlık grevine başladı.

Zeydan avukatları aracılığı ile gönderdiği notta şunları belirtti:

"DTK Eş Başkanımız ve Hakkari Milletvekilimiz Sayın Leyla Güven, Sayın Öcalan üzerindeki tecridin kaldırılması için 55 gündür bedenini açlığa yatırmıştır. Türkiye son 4 yıldır binlerce insanımızın yaşamına sebep olan bu şiddet sarmalından

çıkmanın yolu Sayın Öcalan üzerindeki tecridin kaldırılmasıdır. Değerli vekilimizin çılgınlığına, çağrısına destek olmak için 10 günlük açlık grevine başladığımı belirtmek isterim."

Mevcut durumda 90'dan fazla siyasi tutuklu Güven ile dayanışmak ve Öcalan üzerindeki tecridin kaldırılması talebiyle süresiz-dönüşsüz açlık grevinde bulunuyor.

5 Ocak'tan itibaren yeni katılımlarla açlık grevinin boyutlarının genişlemesi bekleniyor.

İZBAN'ın ardından tramvay işçileri de greve çıkmaya hazırlanıyor

HABER MERKEZİ- İzmir'de İZBAN'dan sonra İzmir Büyükşehir Belediyesi'nin yüzde 14 zam dayatması nedeniyle metro ve tramvay hatlarında çalışan işçiler de greve hazırlanıyor.

İzmir Büyükşehir Belediyesi'nin şirketi İzmir Metro ile işyerinde örgütlü Türk-İş'e bağlı Demiryol-İş Sendikası arasında gerçekleşen 8. dönem toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde anlaşma sağlanamadı. Büyükşehir Belediyesi son kez talep ettiği ara bulucu toplantısına dahi katılmadı. Ara bulucu tutanağı ile birlikte grev süreci başlatılacak.

64 MADDELİK TASLAĞIN 24 MADDESİ KABUL EDİLMEDİ

64 maddelik toplu sözleşme taslağının ücret içerikli 24 maddesi İzmir Büyükşehir Belediyesi tarafından kabul edilmedi. Anlaşma sağlanamayan mad-

deler arasında ücret zammı, yeni işe alınacakların ücretleri, gece çalışma ücreti, iş gücü, vardiya ve kasa tazminatı, fazla çalışma, hafta tatili ve bayram tatili çalışma ücreti, ikramiyeler ve yemek, bayram, yakacak, aile, çocuk, evlenme ve doğum gibi maddeler bulunuyor. Ayrıca iş tarifi, iş süresi, disiplin cezaları ve giyim maddelerinde de anlaşma sağlanamadı.

SENDİKANIN TALEPLERİ NET

Fazla çalışma ücretinin yüzde 70'den yüzde 100'e çıkarılması da istenirken ayrıca hafta tatilinde çalışmalarında 4, bayram günlerinde de 3 yevmiye

talep edildi. Yardım paketleri ile izin günleri için de çeşitli oranlarda artış istendi. Metroda yeni işe girenler ancak üçüncü yılın sonunda (ilk yıl yüzde 75, ikinci yıl yüzde 85) diğer işçilerle ücretleri eşitlenirken sendika bu sürenin iki yıla düşürülmesini de istedi. Sendikanın bu taleplerine karşılık İzmir Büyükşehir Belediyesi ücret ve sosyal haklarda yüzde 14'lük artış önerisinde bulundu, bir önceki toplantıda bu teklif yüzde 10'du.

ÇALIŞAN 449 İŞÇİ VAR

İzmir'in raylı ulaşımında en önemli yere sahip olan metro Evka 3-Fahrettin Altay arasında 17 istasyonda hizmet veriyor. Yakın zamanda hizmet vermeye başlayan Konak ve Karşıyaka tramvay hatları da İzmir Metro şirketine bağlandı. Her üç hattı da günlük 450 bin civarında insan kullanıyor. Sözleşme metro ve tramvay hatlarında, trafik kontrolörü, istasyon şefi, araç teknikeri, sürücü, istasyon operatörü, araç, hat teknisyeni, formen, makasçı, lift operatörü, muhasebe, vezne, gişeci, servis hizmetleri ve idari bina elemanı olarak çalışan 449 işçi kapsıyor.

SİBAŞ'ta 14 işçi daha işten atıldı: İşçiler yeni yıla direnişle giriyor

HABER MERKEZİ- Aydın Söke'de bulunan SİBAŞ Gıda'da Tek Gıda-İş Sendikası'na üye oldukları için patron tarafından 14 işçi daha işten atıldı. Daha önce de sendikaya üye olan 54 işçi işten atılmış ve fabrika önünde direniş başlamışlardı.

28 Aralık'ta direniş çadırı kurulan işçiler evlerinde oldukları saatlerde çadır jandarma tarafından söküldü. Sendikanın SİBAŞ Baştemsilcisi Mehmet Özen, jandarmaya giderek çadırlarını geri aldıklarını, ancak kaymakamın talimat verdiğini ve çadır açılmasına izin verilmeyeceğini söylediklerini aktardı.

İşçiler işlerine geri dönene ve toplu sözleşme imzalanana kadar direniş sürdüreceklerini ifade ediyorlar.

Anayasal hakları olan sendikada örgütlenme haklarını kullandıkları için SİBAŞ patronu tarafından işten atıldıklarını belirten işçiler şunları söyledi: "Sözde yasalara göre bizim yerimize işçi alamaz, ama işten atılmamızın ikinci günü yeni işçiler alınıyor fabrikaya. Neymiş taşeronmuş. Yasalar, asıl işte taşeron çalıştırılmayacağını yazıyor. Ama yasaları takan kim. Patronlara her şey serbest. Yasalar sadece işçilere için var."

Öte yandan fabrika yönetimi, vardiya değişimlerinde atılan işçilere selam verilmesi ve konuşulmasına karşı kameraları buraya çevirerek baskı kurmaya çalışıyor.

Kasım ayı açlık sınırı bin 943 olarak açıklandı

HABER MERKEZİ- Türk-İş tarafından çalışanların geçim koşullarını ortaya koymak ve temel ihtiyaç maddelerindeki fiyat değişikliğinin aile bütçesine yansımalarını belirlemek amacıyla her ay yapılan "Açlık ve Yoksulluk Sınırı Araştırması"nın Kasım ayı sonuçları açıklandı. Yapılan araştırmaya göre bir ailenin sadece "yeterli beslenebilmesi"nin toplam bedeli aylık bin 943 lira. Araştırmaya göre, yeni açıklanan asgari ücret tu-

tarı bir ailenin sadece "karnını doyurmasına" yetiyor.

Bir ailenin beslenme dışında kalan zorunlu ihtiyaçları da bu listeye eklendiğinde, yani yoksulluk sınırı belirlendiğinde bu rakam altı bin lirayı aşıyor. 2019 yılının asgari ücret tutarının tam üç katı. On milyonlarca asgari ücretli, emekli, işsiz ve öğrenci açlık sınırının altında yaşamını sürdürmeye devam ediyor.

Ürosan Kimya'da Petrol-İş üyesi işçilerin grevi kazanımla sonuçlandı

HABER MERKEZİ- ÜROSAN Kimya'da toplu sözleşme görüşmelerinde işçiler, patronla sosyal haklar başlığında anlaşsalar da ücret konusunda anlaşmaya varmamıştı. Yaşanan anlaşmazlık üzerinde direniş kararı alan işçiler bunun üzerine 18 Aralık 2018'de greve çıkmıştı.

Grevlerini kararlılıkla sürdüren işçiler yüzde 29 ücret ve sosyal hak-

larda yüzde 35 artışla kazanım elde etti. Petrol-İş Sendikası ÜROSAN Kimya İşyeri Temsilcisi Özer Gürler, grevin amacına ulaştığını belirterek "İnsanlar, çalışan arkadaşlar mutlu. Yedi günlük direnişin sonucunda işverenle bir uzlaşma sağlandı. Bugün tekrar döndük işimizin başına. Zaten işimizle alakalı bir sıkıntı yoktu. Sadece geçinebilecek ücret istiyorduk. Anlaşmadan işçiler mutlu" dedi.

2018 Direnişle Geçti, 2019'da Direniş Büyütülecek

2018 yılı işçi sınıfı açısından saldırıların ve direnişin ön planda olduğu bir yıl oldu. Bir yıl boyunca OHAL kalkını kullanılarak binlerce emekçi "güvenlik soruşturmaları" nedeniyle işten atıldı, grevler "milli güvenlik" gerekçesi ile yasaklandı.

Bu yıl içerisinde başlayan ve halen devam eden işyeri eylem ve direnişleri ana iki nedenden dolayı gelişti; ekonomik kriz bahanesiyle işten çıkarmalar ve ödenmeyen ücretler ile işçilerin sendikal hakkına yönelik saldırılar. Bu yıl içerisinde gerçekleşen ve gerçekleşmeye devam eden direnişlerden bazıları şunlar:

◆ Kozmetik ürünler üreten Flormar fabrikasında Petrol-İş Sendikası'na üye oldukları için işten atılan çoğu kadın 130'dan fazla işçi fabrika önünde 15 Mayıs'ta direnişe başladı. Kaymakamlık tarafından işçilerin direnişi engellenmeye çalışıldı; ses aracı yasaklandı, ateş yakmaları ve çadır kurmaları yasaklandı. Flormar işçileri 2019'a da direnişle giriyor.

◆ Amerikan şirketi Cargill'de Tekgıda-İş Sendikası'na üye oldukları için atılan işçilerin eylemi 8 ayı aşkın süredir devam ederken, Antep Babacanlar Kargo'da TÜMTİS'e üye oldukları için işten atılan 9 işçinin direnişi 500'üncü gününe yaklaşıyor.

◆ 3. Havalimanı işçilerinin mücadelesi de yılın en önemli gelişmelerindendi. Ödenmeyen ücretler, sağlıksız çalışma koşulları ve iş cinayetlerine karşı işçilerin verdiği mücadele, eşi görülmemiş bir baskıyla karşılaştı. Eylemlerin ardından tutuklanan 34 işçi ve sendika yöneticisi çıkarıldıkları ilk duruşmada tahliye edildi. İşçilerin 'tah-

takurularına' isyanı ise Türkiye çalışma yaşamının içerisinde bulunduğu durumu gözler önüne serdi.

◆ Ülke genelinde yaklaşık 6 bin Makro Market işçisinin hileli iflas yolu ile haklarının gasp edilmesine karşı ülkenin çeşitli illerinde yürüttükleri mücadele de bu yılın önemli işçi eylemlilerinden biri oldu.

◆ Ankara Mamak'taki TOKİ inşaatında çalışan işçilerin 1 yılı aşkın süredir ücretlerini alamadıkları için yaptıkları eylemler ve gözaltına alınmalarının ardından işçilere kesilen para cezaları ise sömürünün görünen bir diğer boyutu olarak kayıtlara geçti.

İŞSİZLİK ZİRVEDE

2018 yılı, 2017'ye oranla işsizlik oranının zirveye ulaştığı bir yıl oldu. Çırac ve stajyer çalıştırma ile Toplum Yararına Program kapsamındaki geçici işler işsizlik sorununu çözmediği gibi, bu tür çalışma ilişkileri işyerlerinde sömürünün ve güvencesizliğin bir diğer adı oldu.

◆ 2017'de resmi işsizlik oranı yüzde 10,9 iken bu yılın eylül ayı itibarıyla işsizlik oranı yüzde 11,4 olarak saptandı. Resmi işsiz sayısı, bir önceki yıla göre 330 bin kişi artarak 3 milyon 750 bine yükseldi. Geniş tanımlı işsiz sayısı ise 6,4 milyona ulaştı.

◆ Genç işsizliği oranı yüzde 21,6 oldu.

◆ Bu yıl 1,2 milyon kişi işsizlik sigortasına başvurdu, böylece yeni bir rekor kırıldı. Sadece kasım ayında işsizlik sigortasına başvuranların sayısı 207 bin.

◆ Kadın işsizliği oranı da bu yıl yüzde

19'lardan aşağı düşmedi.

◆ 24 Haziran seçimlerinin ardından daha da derinleşen ekonomik kriz, bahane edilerek binlerce işçi işten atıldı. Sadece bu yılın eylül ve ekim ayları içerisinde 10 bine yakın işçi işten çıkarıldı. Toplu işten çıkartmalar en çok metal, inşaat ve tekstil sektörlerinde gerçekleşti. Bu yıl krize bağlı olarak bine yakın basın ve yayın çalışanı da işinden oldu.

İŞYERLERİ ÖLÜM SAÇTI

◆ Bu yılda işyerleri işçilere mezar olmaya devam etti. Resmi olmayan rakamlara göre şu ana kadar 2 bine yakın işçi çalışırken yaşamını yitirdi. Denetimsizlik, güvencesizlik ve kâr hırsı bu yıl da işçilere ölüm olarak geri döndü.

◆ Ölümler her zamanki gibi yine en çok inşaat, tarım, taşımacılık ve maden işkollarında yaşandı.

◆ Bu yıl okul sıralarında olması gerekirken çalışmak zorunda kalan en az 70 çocuk işçi iş cinayetlerinde can verdi.

◆ Yaşamını yitiren işçilerin yüzde 95'i sendikasız işçilerden oluştu.

◆ Devlet tarafından palazlandırılan Cengiz-Limak-Kolin şirketler grubu, işçilerin hayatına kast etmeye devam etti. Bu şirketlerin ihalesini aldığı 3. Havalimanı'nda resmi rakamlara göre en az 52 işçi yaşamını yitirirken, Gebze'deki Kuzey Marmara Otoyolu projesinde yaşanan viyadük faciasında da 3 işçi hayatını kaybetti.

KRİZ ÜCRETLERİ ERİTTİ

◆ Bu yıl ekonomik krizin derinleşmesi

işçilerin ücretlerini eritirken, çalışanların alım gücü neredeyse yüzde 50 oranında azaldı.

◆ Açlık sınırının bin 900 lirayı, yoksulluk sınırının ise 6 bin lirayı aştığı ülkemizde çalışanlar açlığa ve yoksulluğa mahkûm edildi.

◆ Çalışanların mutfağında yangın büyüdü. Enflasyon oranları yüzde 25,5'lere varırken, başta asgari ücretliler olmak üzere çalışanlar temel besin gıdalarını dahi almakta güçlük çekti.

◆ Bu yıl elektriğe, suya ve doğalgaza yapılan zamlar sonucu asgari ücretin beşte biri sadece faturalara gitti.

TAŞERONA KADRO YALANI

696 sayılı Kanun Hükmünde Kararname ile yapılan taşeron işçilerine kadro düzenlemesi, taşeron işçilerini bir kez daha güvencesizliğe mahkûm etti.

◆ 450 bin belediye işçisine kadro hakkı tanınmadı, bunun yerine işçiler belediye şirketlerine geçirildi.

◆ Özel bütçeli kuruluşlarda, sosyal tesislerde, çağrı merkezlerinde çalışanların da aralarında olduğu yüz binlerce işçi kadro düzenlemesinin dışında bırakıldı.

◆ Kadroya geçirilen işçiler, 2020'ye kadar yıllık yüzde 4+4 zam öngören toplu iş sözleşmesi kapsamına alındı, 2020 yılına kadar işçilerin toplu sözleşme yapabilme hakkı elinden alındı.

◆ KİT'lere kadro sözü verildi, ancak bu söz tutulmadı. 80 bin civarında KİT çalışanına kadro hakkı tanınmadı.

Müjdat Gezen-Metin Akpınar ile Muhafif Kesimlere Verilen Mesaj

Geçtiğimiz günlerde yine filmle-re konu olacak, hukuk fakülte-lerinde "burjuva demokratik hukuk" normlarında bir ders olarak okutulacak tiyatral cinsten bir hukuk "skandalı"na daha şahit olduk. Tiyatral olması başrollerinde iki tanınmış sinema ve tiyatro sanatçısının olmasından değil elbette. Tiyatral olması, gecesini gündüzüne katarak suçlu arayan ve anında bulan ve cezalandıran, burjuva hukuk sisteminin yürütücüleri olan savcılarının, katıldıkları bir televizyon programında yaptıkları konuşmalar nedeniyle, "eleştirilemez", "dokunulamaz" Tayyip Erdoğan tarafından hedef alınmasının hemen ertesi günü, Metin Akpınar ve Müjdat Gezen hakkında soruşturma açması, sonrasında gözaltına alması ve daha sonra "adli kontrol" şartıyla serbest bırakmasıdır.

KORKU DÜNYASINDA, DEMOKRASİ OYUNLARI

AKP/Tayyip kliği iktidara geldiği gündünden bugüne kadar geçen süre içindeki en saldırgan dönemini yaşamaktadır. Demokrasi sözünü ağızlarından düşürmeyen Tayyip Erdoğan ve şürekası, anti-demokratik ne kadar uygulama varsa işçi, emekçi ve tüm muhalif kesimlere karşı bir silah olarak kullanmaktadır. Sanatçı, aydın, akademisyen, öğrenci, kadın, emekli, köylü, devrimci, demokrat ve hatta kendisini eleştiren sağcı kesimlere bile saldırmakta, gözaltına aldırarak, tutuklatmaktadır.

Toplum tarafından bilinen, tanınan, popüler ve söyledikleriyle, yaptıklarıyla belli bir kesimi etkileyebilecek kişi ve kurumlar özellikle hedef alın-

maktadır. Özellikle egemen sınıflar kendine yönelik her "muhalif sözü" kimin ağzından çıktığına bakmaksızın halka ders verecek, ona mesaj verecek şekilde cezalandırmaya gitmektedir. Bunu özellikle bilinen, sanatçı, aydın, siyasetçiler olmak üzere, toplum tarafından dokunulmaz atfedilen kesimler üzerinden de pervasızca yapmaktadır. Çünkü faşizm dokunulamaz olan kimse yok mesajını en etkili bu şekilde vermektedir. Sanatçıların, aydınların bu süreçte bu kadar hedef alınmalarının nedeni de budur. Fox Haber Müdürü Fatih Portakal'ın ve hemen devamında Müjdat Gezen ve Metin Akpınar'ın bizzat Tayyip Erdoğan tarafından hedef alınıp, jet hızıyla sorgulanması da bundan kaynaklıdır.

NE DEMİŞTİ GEZEN VE AKPINAR?

Metin Akpınar, Halk TV'de Uğur Dündar'ın sunduğu Halk Arenası programının bir bölümünde; "Bireylerin özgür iradesiyle geleceklerini tayin edebildikleri rejim demokrasidir. Bizim polarizasyondan, bu kargaşadan kurtulabilmemizin tek çaresi de demokrasi diye düşünüyorum. Oraya ulaşabilirsek ne ala, kavga dövüş olmaz, biz bu işin içinden çıkarız. Ulaşamazsak her faşizmin olduğu gibi, karşılaştığı gibi belki liderini ayağından asarlar, belki mahzenlerde zehirlenerek olur, belki adı geçen başka liderlerin yaşadığı gibi kötü sonlar yaşayabilir ama bize yazık olur, biz harap oluruz" demişti. Yine aynı programda Tayyip Erdoğan'ı kastederek Müjdat Gezen de "Herkesi azarlıyor, herkese parmak sallıyor, millete 'haddini bil' diyor. Bak Recep Tayyip Erdoğan, sen benim, bizim vatanseverliğimizi sınamazsın. Haddi-

ni bil" ifadelerini kullanmıştı.

Bize göre Akpınar ve Gezen söylediklerinde tamamen haklıdır, hatta söylenebileceklerin sadece küçük bir kesimini söylemişlerdir. Bu röportajın arkasından yapılanlar bile, söylenenlerin gerçekliğini açığa çıkarmaktadır. Akpınar'ın faşizm değerlendirmesi doğru

olsa da, çözümün demokrasinin getirilmesiyle olmayacağı kesindir. Faşizmin ortadan kaldırılması, işçi, emekçi ve ezilen tüm kesimlerin, proletarya önderliğinde yapacakları devrimle mümkün olacaktır. Bu devrim yapıldığında da, diktatörlerin sonunun ne olacağı aşıkardır.

Metin Akpınar ve Müjdat Gezen'in (bugün mevcut kendine sanatçılıym; yazarım diyen yüzlerce iktidar yalakaşı için de) AKP ve Tayyip Erdoğan karşıtlığı üzerinden bir duruşları vardır. Bu yanı sıra faşizme karşı bir konumlanışları söz konusudur. AKP'nin yargıyı kuşa çevirdiği, emir komuta zincirlemesi içinde, istediğini beraat ettirdiği, istemediğini onlarca yıllık hapis cezalarına çarptırdığı bir dönemde, Akpınar ve Gezen'e yönelik bu saldırı muhalif halk kitlelerine yönelik verilen bir mesajdır. Burjuva-federal medyanın hep birlikte başlattığı linç kampanyası da aynı yaklaşımın bir sonucudur. Bu saldırılar demokrasi sorununun ne boyutta olduğunu, aynı zamanda geniş halk kitlelerine karşı faşist diktatörlüğün ne düzeyde bir saldırganlık içinde olduğunu göstergesidir. Hiç kuşkusuz bu faşist saldırı dalgasının bir parçasıdır. Bu saldırı dalgasının en önemli parçalarından birisi ise Rojava'nın işgali, Kürt ulusal mücadelesine yönelik saldırılardır. Maalesef Gezen ve Akpınar gibi faşist diktatörlüğe bir eliyle destek diğer eliyle itiraz edenler soruna bütünlüklü bakmaktan yoksun oldukları, demokrasi sorununu kendi dar sınıfsal ve siyasal yaklaşımlarından baktıkları için mağdur olmaktan kur-

tulamamaktadırlar. Asla da kurtulamayacaklar ve tutarlı birer demokrat olamayacaklardır.

Sosyal medyada, televizyonlarda, gazetelerde önemli bir yer bulan bu gözaltı olayının ardından, bazı kendisine sol, sosyalist diyen kesimlerce de, sırf AKP ve Tayyip Erdoğan karşıtlığı üzerinden, Metin Akpınar ve Müjdat Gezen, hemen her olayda olduğu gibi olduğundan fazla misyonlar yükleyen, bu kişileri "devrimci"leştiren açıklamalar ve yorumlar yapıldı, yapılmaya devam ediliyor. "Düşmanımın düşmanı dostumdur" misali bir yaklaşımla, kim olduklarına, ne olduklarına bakılmaksızın, sosyal medyada ezberci, kolaycı, kopyala-yapıştırıcı tarzın yine devreye girdiğini gördük. Eksen kayması yaşayan kesimlerin bu yaklaşımları, yatağını bulamayan bir ırmak misali önüne gelen her yarığı kendi yatağı sanıp oraya yönelmesi, her dönem savrulan, dağılan, sonra da toparlanamayan yaklaşımları, duruşları, ideolojik hezeyanlarının yansıması olarak okunmalıdır. Muhalefet etmeyi, sınıfsal ve siyasal duruşu ne olursa olsun muhalefete düşen herkese kucak açan ve tüm sınıfsal ve siyasal ayrımları, dost ile düşmanı silikleştiren yaklaşımların tipik sonucudur yaşanan durum.

Metin Akpınar, Müjdat Gezen ve Fatih Portakal'a yönelik Tayyip Erdoğan saldırganlığı kendisi nezdinde halk kitlelerinde oluşan tepki ve öfkeye karşı verilen bir mesajdır. Ancak bu kişiliklerin Kemalist ve CHP çizgisinde olan "kafası oldukça karışık", "aydın ve sanatçı" özellikleri ile klik mücadelesi açısından araçsallaştırıldıkları da unutulmamalıdır. Dün Kemal Kılıçdaroğlu'na ölüm tehditi savuran zihniyet bugün bu "aydınları" tutuklama tehdidinde işi vardırıştır. Bu açıdan klikler arası çatışmanın ve krizin boyutunu göstermektedir. Devrimciler açısından ise daha geniş kitlelerin siyasal yaklaşım ve tutumda faşizme karşıt konuma iten siyasal gelişmeler ve mücadele zemini oluştuğuna işaret eder. Bu eksende faşizme karşı demokratik hak ve özgürlük temelinde devrim mücadelesine daha güçlü ivme katma, daha etkin propaganda yapma ve devrimci çalışmalar yürütme zorunluluğu söz konusudur.

Şovenizm Kampanyası ve Sakarya Olayı

İrkçilik ve şovenizm, mevcut sömürü sisteminin genel ve dönemsel politikalarının vazgeçilmezi, onun en temel karakteristik özelliklerinden, en temel yapı taşlarından bir tanesidir.

"Misak-ı Milli sınırları" içinde Türk ulusal devlet anlayışı temelleri üzerine kurulan TC'nin neredeyse tüm politikaları, bu politikalara dair tüm uygulamaları şovenizmle örülüp, varoluşu şovenizmle güçlendirildiği için devlet gerçeği bundan ayrı ve bağımsız ele alınamaz.

Türk devletinin kuruluş ilkeleri arasında yer alan, kurucu parti CHP'nin 6 okundan, 6 temel ilkesinden biri olan milliyetçilikte aslında şovenizmden başka bir şey değildir. Bu boyutuyla komprador burjuvazinin ve büyük toprak ağalarının ırkçı-şoven saldırganlığının tarihi, kendi tarihiyle eşdeğerdir ve önemli merkezi politikalarından sadece biridir.

Tam da bu yüzden ülkenin dört bir yanında farklı inanç ve milliyetten emekçilere, demokrat kişi ve kurumlara dönük kitlesel ya da bireysel saldırılar sadece AKP iktidarınca değil, "cumhuriyet" tarihinde her dönem mevcut iktidarlarca desteklenmiş, sahiplenilmiş ve elbette ki saldırganlar bizzat devletçe örgütlenmiş, saldırıların önü hep açık tutulmuştur. Bireysel de olsa bu saldırılar, egemenlerin Türk/Sünni dışında ki diğer ulus ve inançlara dönük inkâr ve asimilasyon politikalarıyla örtüşmüştür. Egemenlerin kitleleri, baskı altına almaya ve daha fazla sömürmeye dönük uygulamaları kitleler nezdinde karşılık bularak meşruluk zeminine oturtulabilmiştir.

İfade etmemiz gereken bir başka şeyse; Tan Matbaası'nın yakılması, 6-7 Eylül olayları, 1969 Kanlı Pazar, Maraş-Çorum-Sivas gibi kitlesel saldırılarda görüldüğü gibi TC devletinin olaylardaki rolü esasen arka planda ve örtülü olduğudur. İrkçi şoven saldırılar sadece AKP iktidarına özgü de değildir. Bugüne, AKP dönemine dair özgün olan şey; çok uluslu ve inançlı yapının tüm tarihsel süreç içinde birbirlerine karşı olan suni önyargıların, Ortadoğu'daki siyasal iklime uygun olarak harekete geçirilip-biçimlendirilmesi, yeni yalanlar yeni çarpıtmalarla (çelişkilerin) düşmanlıkların büyütülmesi, çözmekte yetersiz kaldığı ekonomik, siyasal, kültürel ve tarihsel sorunların sorumlusu olarak başta Kürtler olmak üzere diğer ezilen emekçilerin hedef gösterilerek, emekçi kitleleri emekçi kitlelere karşı

düşmanlık temelinde harekete geçirmesidir. Yine AKP dönemine özgü olan bir başka şeyse; kitlesel ırkçı-şoven saldırganlığın yanında linç girişimlerine varan bireysel saldırganlığın giderek yaygınlaştırılarak ilerici yurtsever olan her şeye karşı saldırı ve nefretin adeta doğallaştırılarak başta Kürt emekçileri olmak üzere iktidara muhalif tüm dinamikleri toplumsal yaşamın dışına atma hedefli şovenist saldırganlığın sürekli canlı tutulmasıdır. 2015'den başlayarak ve sürekli artarak devam eden şove-

nist-gerici bir linç kültürü oluşmuş, oluşturulmuştur.

Esasen amaçlanansa, kırdı ve şehirlerde (Sur, Cizre, Lice vb.) askeri saldırılarla Kürt Ulusal Hareketi'ni (KUH) güçten düşürerek marjinalleştirme, askeri saldırılara eşlik eden ırkçı-şoven saldırılarla da Kürtlerin bütününe düşman sayan bir söylem ve pratikle, KUH'un Kürt emekçileriyle olan bağının koparılmasıdır. T. Kürdistanı'nda kırdı ve şehirde uygulanan sokağa çıkma yasakları, HDP'ye dönük gözetim-tutuklamalar, Kürtçe konuşan, müzik dinleyen ve söyleyenlerin saldırılara uğraması, Ege'de Karadeniz'de yoksul Kürt emekçilere dönük saldırılar ve en son Sakarya'da "Kürdüm" dediği için 16 yaşındaki oğlu ile birlikte silahlı saldırıya uğrayarak katledilen Kadir Sakçı'ya dönük saldırı şovenist kampanyaların bir ürünüdür. Bundan önce, Van depremi sonrası ve yakın zamanda Yunanistan'daki orman yangınları gibi doğal afetlere ve yaşanan kayıplara verilen ırkçı faşist tepkiler, egemenlerin elinde doğrudan ırkçı-şoven saldırganlığın aracı haline getirilen futbol maçlarının histerik saldırganlıklara dönüştürülmesi (Amedspor ve futbolcusu Deniz Naki'ye dönük linç kampanyaları,

Cizre'de bodrumda Kürt yurtseverleri katledilirken Eskişehirspor taraftarlarının açtıkları katliamları kutsayan pankartları) vb. son dönemde yoğunlaşan onlarca saldırılarla büyütülen toplumsal kesimleri düşmanlaştırma politikası, son süreçte artarak devam etmektedir.

Tüm bu faşist saldırılar her zaman olduğu gibi gerek burjuva-feodal muhalefet partileri tarafından, gerek AKP iktidarı ve gerekse de denetiminde ki medya tarafından kınanmak bir yana kamuoyuna "halkın haklı ve

"BAŞKASINI EZEN BİR ULUSUN KENDİSİ DE ÖZGÜR OLAMAZ." (K.MARKS)

Önemle vurgulamalıyız ki ilerici, demokrat, devrimci güçler cephesinde faşizmin ırkçı şoven saldırganlığıyla mücadele ne sadece Türk egemen sınıflarının Türkiye ve T. Kürdistanı'nda katliamlara dönüşen zulmüne sözde tavır alışla; ne sınıf bakış açısı terk edilip kızıl bayrak elden düşürülerek KUH ile dayanışma eksenine oturtulan ajitatif dayanışmacı, oportünist yaklaşımlarla gerçekleştirilebilir. Ne de Kürt ulusunun kaderini mutlak biçimde Türk halkının kaderine bağlayan, Kürt ulusal mücadelesine karşı mesafe koyan; Kürt ulusunun ulusal demokratik hakları için mücadelesine kuşkuyla bakan; Kürtlerin ve diğer ezilen ulusal toplulukların ulusal demokratik mücadelelerinin desteklenmesinin Türk emekçilerle kopuşmaya neden olacağı kaygısını taşıyan; Kürt coğrafyasını "Doğu ve Güneydoğu" gibi misak-ı milli tanımlarıyla nitelerek cepheden tutum almayarak şovenizmle uzlaşan, TKP ve ÖDP'yle özdeşleşen sosyal-şoven yaklaşımlarla, kurtuluş mücadelesinde başarılı olunamaz.

"Türkiye'de ırkçılık politikası, yerli hakim sınıfların politikasıdır; burjuvazinin siyasi bakımdan en geri kesimlerinin ve feodalizmin politikasıdır; feodal ve feodal-burjuva eğilimidir. Bu karakterinden dolayı ırkçılık politikası, tutarlı burjuva demokratizminin bile düşmanıdır. İrkçılığa karşı yürütülecek mücadele, her şeyden önce bu sınıf ve zümrelere karşı mücadeledir; proletarya hareketinin en önemli görevlerinden biri, bunları emekçi halka teşhir etmektir." (İ. Kaypakkaya)

Şovenizmle mücadele her şeyden önce devrimci, demokrat ve ilericilerin en geniş emekçi kesimleri kucaklayarak, sistemle olan bütün çelişkilerini sahiplenmesi ve bu çelişkilerin çözümünü için buna neden olan egemenlere karşı mücadeleye önderlik edilerek örgütlenmesidir. Ancak sadece böylesi bir mücadeleye önderlik edilerek başta Türk ulusu olmak üzere, ırkçı şoven saldırıların etkisinde kalan en geniş emekçi kitlelerde demokratik bilinç yaratabilir, ancak böylesi bir mücadeleyle şovenist önyargılar kırılabilir, ancak böylesi bir mücadeleyle ezilen halk yığınlarının sosyal-şoven kuşatmaya maruz kalarak bilincinin bulanıklaşmasına engel olunabilir ve ancak böylesi bir mücadeleyle halk yığınları faşist saldırganlığa objektif olarak destek verirken durumdan çekip çıkarılabilir.

meşru tepkisi" olarak yansıtılmakta ve bunlar aracılığıyla muhalif dinamikler sindirilip hizaya sokulmaya, ehlileştirilmeye çalışılmaktadır.

Yaşanan ekonomik krizin gün be gün daha da yoksullaştırdığı, işsizliğin, güvencesiz yaşamın umutsuzluğa sürüklediği kitlelerin faşizmin ırkçı-şoven söylemlerinden etkilenerek ona teslim olmasının önemli bir başka nedeni ise kitlelerin sınıf ve demokrasi bilincinden uzak oluşudur. Bu bilinci taşıyacak, kitlelere güven verecek alternatif devrimci-demokratik kurumların nicel ve nitel olarak zayıflığı emekçi kitleleri sınıf mücadelesinin sorunlarından uzak bihaber tutmakta devamında onları egemen sınıfların politikalarının destekçisi durumuna düşürmektedir.

Bu bağlamda özellikle bugün şovenizme karşı mücadelenin, devrimci mücadelenin temel mücadele alanlarından biri olduğu, devrimci mücadelenin gelişip güçlenmesinin şovenizme karşı mücadelenin başarı kazanmasıyla mümkün olacağı, kitleler üzerinde şovenizmin etkisi kırılmadan gerçek bir demokratik bilincin geliştirilemeyeceği, devrimci mücadelenin mesafe kaydedemeyeceği görülmelidir.

Suriye: Amerikalılar Kalmak İçin “Gidiyor”

[Son Gelişmeler Üzerine Kimi Görüşler Hakkında Değerlendirme*]

Amerikan askerlerinin, Trump yönetiminin kararıyla Suriye’den çekilmesi kararı, emperyalist süper güç tarafından ortaya konan ve acil yanıt bekleyen açmazlardan ayrı görülemeyecek bir olgudur. Birçok defa tekrar tekrar vurgulayıp analiz ettiğimiz gibi, ABD -Dünyanın hala süper gücü olarak dünyadaki bir dizi çatışma alanlarında bugüne kadar biriktirilen çıkmazların toplamı olarak güç kaybıyla karşı karşıyadır.

Bu kapsamda, bugüne kadar ki mevcut Amerikan rejimini araçlar ve amaçlar noktasında meşgul eden uzun süreli sorunları derinleştiren, gerek tek başına Suriye alanında gerekse de ABD’nin ana rakibi etrafında biçimlendirmeye çalıştığı kuşatma bölgesi özgülünde olguları değiştiren, Rusya’nın 2015 Suriye müdahalesi oldu.

Bundan dolayı, Trump yönetimi üzerinden, burjuva sınıfın bir kesiminin ve merkezin, önceki döneme ilişkin olumsuz değerlendirmeleri, sorunları aşmasını ve yanıtlanmasını biçimlendirmek için ABD’de kulis faaliyetlerini yorumlamaktan başka bir şey yapamıyorduk. Ve yanıt arayışı yöneliminde olan Amerikan emperyalizmi de Trump’un şu ana kadarki karar ve hamleleri bunu doğrulamaktadır. Müttefik ve rakiplere karşı açılan ticaret savaşı, yeni “Ulusal güvenlik stratejisi”, bir dizi zeminde kendileri için daha elverişli koşulların oluşturulması için yeni müzakerelerin yapılması, İran ile olan nükleer anlaşmadan çekilmesi ve İran karşıtı cephenin oluşturulması, Batılı güçlerin kendi çizgisine konumlandırılmak için yapılan baskı -bazı koşulların dayatılması- Suriye’ye füze saldırıları (Buna denk düşen “geri çekilmelerden” sonra), kuşkusuz bu kapsamdaki hamlelerdir. ABD ve yönetimini oluşturanlar için kritik birçok konuda var olan yanıt arayışı hala biçimlenme aşamasında bulunmaktadır! Kesin olanın, pek çok gelişmenin bizi beklediği ve ABD süper gücü açısından değiştirilemez koşul olan; dünyanın egemen gücü olma çabasından, Rus emperyalizminin ve diğer rakiplerinin sınırlandırılmasından vazgeçmeden, taktikler bakımından olası alt üst oluşların, yeniden elden geçirme ve düzenlemelerin bizde şaşkınlık yaratmaması gerektiğidir.

Bu anlamda, ABD’nin “yalnızlaşmaya” yöneldiği yönünde yapılan analizleri, emperyalizmin işleyiş koşullarına uymaması ki bu dünyanın başını çekiyorsa hala gerçek dışı olarak değerlendirdik. Dahası, önceki yıllar boyunca, yeniden hükmetme ve sömürgeleştirme kampanyası yürüten emperyalizmin sözde küreselleşme masalıyla halkları oyalamasını, Trump’ın gelişyle, “gökten düşer” gibi aşkar olanı kavrayanları sadece “merhametle” karşılayabiliriz.

Son süreçte, işçi sınıfı ve halklara yanıt olarak ortaya konan kimi analizlerin, Trump’ın son Suriye açıklaması bağlamında da ortaya çıktığı gibi yanlış yönlendirici oldukları açıktır. Bunlar, ifade ettiğimiz, ABD mekanizmasının az-çok zayıflamasının mutlaklaştırılmasına ve belli düzeyde ise dünya emperyalist gücü olanın plansız hareket etmesine dayandırılmaktadır. Bu düşünceleri ortaya koyanlara göre, ABD’nin hamlelerinin hepsi, müttefik ve rakiplerine ikide bir sorun çıkararak “öngörülemeyen” dünya lideriyle bağlantılı olarak bir dizi cepheden düzensiz kaçıştan, pusulasız ve sersemce adımlayan Amerikan süper gücünde öncesi görülmemiş deli bozuk taktiklerden başka bir şey değildir.

Petros Papakonstandinu’nun Kathimerini-Pazar gazetesinde yazdığı makalede olduğu gibi:

“Trump’ın Suriye’deki 2.000 kişilik Amerikan askerini ani çekme kararından sonra, ABD, dört yana yumruk sallayan stratejilerden dolayı dostları ve rakipleri karşısında tam bir kafa karışıklığı ve felçli zaafiyet görüntüsü yaymaktadır. Savunma Bakanı James Mattis’in istifası ve Trump’ın

Afganistan’da bulunan 14.000 askerinin yarısını daha çekeceği haberi, nereye gittiğini bilmeyen keza önder rolünden vazgeçerek, gözü kapalı yalnızlaşmaya yürüdüğü hissini oluşturdu. Dahası: Suriye’de “partinin sonunun” yaklaştığı bu kritik aşamada, yenilginin itirafı ve siyasal çözüm (etki alanlarının paylaşımı) inisiyatifi-nin Rusya-Türkiye-İran üçlüsüne terk edilmesi anlamına geliyor. Eğer bu Kürtlerin "satışıyla" birleşirse, Amerika’nın dünyadaki saygınlığı ciddi bir

yara alacaktır.”

Yukarıdaki alıntıda, her şeyin dışında, ABD’nin Kürt etkeni karşısındaki duruşuna ilişkin de bir sürpriz fark ediliyor. Farklı intibaya sahip olan var mı? Hakları için mücadele edenlerin tek kurtuluş yolunun her türden koruyucunun terk edilmesinin kavranması için daha ne kadar bu çeşit yaralar alması gerekir. Daha net söylersek; Amerikan emperyalizmi, Kürt önderliğini "kullanmak"tan elde ettiği “uluslar arası saygınlığı” şimdi aniden kaybedecek mi? Bu önderlik, kendisinin ürettiği illüzyonların bir kez daha bedelini ödemektedir.

Dünya ve Ortadoğu’da kartların yeniden karıldığı, özellikle Erdoğan ve Kürt sorunu noktasında yapılan girişimlerin perspektifi noktasında içerde ciddi farklılıkların olduğu durumda, son gelişmeler ışığında ABD dışında sürece dahil olan bütün etkenlerin kazançlı çıktığı düşüncesi kesinlikle desteklenmemektedir. Ve dahası, İran karşıtı cephenin genişletilmesi kapsamında Türkiye ile gerçekleşen siyasal yakınlaşma çabalarının olduğu yerde, İran’a yönelik baskıdan vaz geçtiğinin ortaya çıktığı yönlü düşünce bize göre temelsizdir.

Daha “dengeli” de olsa benzer düşünceleri ML-KKE (Marksist-Leninist Yunanistan Komünist Partisi)’nin, ABD’nin Suriye’den zorunlu gidişi üzerine yayınladığı açıklamada da görüyoruz: “Eğer bu durum ve çeşitli perde arkası gelişmeler etkide bulunur, olgunlaşır ve dünya sahnesinde egemen olursa, A.B.D. birincilikten düşme tehlikesi ile karşı karşıya kalacak ve büyük emperyalist güçlerin kesintisiz rekabeti çerçevesinde ve yeni güç dengeleri zeminin de büyük alt üst oluşlar yaşanacaktır”.

ABD hiçbir koşulda, tava gelmiş ve kritik Ortadoğu ve Suriye’den caymadı, hele de başarılar elde eden Rusya’ya buraları tahvil etmesini bırakması olanaklı değildir. Amerikan emperyalizminin çıkmazlarının ağırlığı altında zorunlu olarak bu hamleyi yaptığı düşüncesinin en azından yanlış olduğuna ve tehlikelere gebe olduğuna inanıyoruz. Tam da bundan dolayı, yaşadığı sorun ve çıkmazlar kendisini, kendi açtığı cephelerden adım adım çekilmek yerine, karşı koymak için uygun stratejik ve taktik yönelimleri biçimlendirmeye zorlamaktadır.

Trump çiftinin ani Irak ve Almanya ziyaretleri, yeni yönelimi göstermek anlamında hem içerde hem de dışarda her yöne mesaj göndermiştir.

Tabii ki pek çok soru bulunmakta ve gelişmeler tam bir kesinlik içinde olmamaktadır. Menbiç’teki askeri yoğunlaşma Türkiye’nin Afrin’e göre çok daha zor bir durumla karşı karşıya olduğunu ve de Rusya ve Esad’ın da “ateşten gömlek” giymek durumunda olduklarını ortaya çıkarmaktadır. Vurguladığımız gibi, ABD’nin açıklamasından sonra gelişmelerin hızlandığı ve bölge halkları için ciddi tehlikeleri beraberinde getirdiğidir. Bundan dolayı, Amerikan süper gücünün bu hamlesi küçümsenmemeli tam tersine savaş ve emperyalizm karşıtı hareket zemininde yanıt verilmesini elzem kılan gelişmeler olarak ele almak durumundayız.

*Makale, 28-12-2018 tarihinde, YKP-ML’ye yakın antigeitonies3.blogspot.com sitesinden çevrilmiştir.

“SEÇİMLERDE SANDIKLARDAN ‘JES’E HAYIR’ ÇIKACAK”

Ayдын'a 12 kilometre uzaklıkta bulunan Kızılcaköy halkının jeotermal santrale karşı başlattıkları direniş üç buçuk ay aşkın bir süredir kararlılıkla devam ediyor. JES projesine karşı başlatılan direniş, köy meydanında kurulan çadırlarda sürdürülüyor. 550 hane bulunan Kızılcaköy'ü ziyaret ederek, yaşanan sürece dair köylülerle röportaj gerçekleştirdik.

YENİ DEMOKRASİ- JES'e karşı direnişin nasıl başladığı ve bugün gelen durumundan bahsedermisiniz?

Süleyman

AŞKIN-

Aydın'ın su ihtiyacını karşılayan İkizdere Barajı var. Kirilenmesin-zehirlenmesin diye zeytinlere ilaç yapmayın dediler. Biz de dedik ki; madem öyle bu sudan biz de içiyoruz yapmayalım. İnsan sağlığı neticesinde. Civar köylerde aynısını düşünüyor ve ilaç kullanmıyorlar. Artık ilaç kullanmayacağımız için yapacağımız zararı devlet karşılıyor, dönüm hesabından. Şimdi ben üstü başı çamurlu bir köylüyüm! Bu halimle bu zararı bu kadar düşünüyorum yapma denildiği için yapmıyorum. Sen gelmişsin şimdi baraşa benim zeytinliklerden daha yakın bir yere jeotermal yapacağım diyorsun. Yakın dediğim de kapısının önü! Bu ne perhiz ne lahana turşusu!

Burada Germencik Köyü var. İlk JES oraya kuruldu. Bizim de burada bir sulama kooperatifimiz var. Bu bölgede de jeotermal yapacaklarını öğrenince bu kooperatife katıldık. JES'in yapılacağı bölgeye gittik. Orada çalışan birisi var diyor ki “boruların

içerisine kablo salamıyoruz kabloları eritiyor.” Artesenlerin suyu 45-50 dereceymiş. Tarım ilacı zararlı diye yaptırmayanlar kalkıyorlar sadece suyu değil havayı, tarımı yok edecek jeotermal projesini kurmaya çalışıyorlar. Size soruyorum akıl mantık işi mi bu şimdi?

YENİ DEMOKRASİ- Bir dönem jeotermal masum gösteren açıklamalarla toprak sahipleri ikna edilmeye çalışılarak jeotermal meşrulaştırmaya çalışıyorlardı. “Yetkililer” tarafından Kızılcaköy'e yapılacak JES hakkında sizlere bilgi verildi mi?

oturan insanlardan öğrenelim dedik. İki arkadaş çıktık Elengüllü Köyü'ne gittik. Elengüllü kahvesine girdik ve hiç tanımadığımız birine derdimizi anlatarak, jeotermalin ne faydası ya da zararı olduğunu sorduk. O da bize ‘köyün suyunu köpekler bile içmiyor. Ağaçların hepsi kurudu. Durumu iyi olanlar köyden taşındı. İyi olmayanlar da ölümü bekliyor. Allah yardımcınız olsun işiniz zor’ dedi. Böyle sora sora öğrendik jeotermal ve zararlarını. İlk muhtara gelip söylemişler. Genel olarak böyle yapıyorlarmış JES sahipleri. Bizim muhtarla da konuşmuşlar ikna etmişler arazisini almışlar. Muhtarın arazisi tek başına

yok ediyorlar hem de bizi zan altında bırakıyorlar.

Keşke sükunetle çözebilsek bu sorunu ama olmadı olmuyor! Bizim köyümüz 550 hane. Köyümüzün toplam arazisi ise 6 bin dönüm. Bunun yarısı dağlık alan. Bin dönümünü ise otoban yapmak için aldılar kullandılar. Gerekli bir ihtiyaç diye sesimizi bile çıkartmadık. Herkes faydalanacak neticesinde diye düşündük. Geriye 1500 dönüm arazi kaldı. Bu araziyi de elimizden alırlarsa, verimsiz hale getirirler 550 hane ne yiyip ne içeceğiz? Nereye gidelim biz!

Tembellik yapmaz isek biz bu toprak-

larda üç-dört defa hasat yapıyoruz. Buğday ekiyoruz hasat ediyoruz, mısır ekiyoruz, mısırı kaldırıyoruz, ıspanak ekiyoruz. Bunlar yıl başına kadar devir eden mahsuller. Şimdi sen gel böylesine verimli toprakları bir kişiye peşkeş çek. Yazıktır, günahtır. Olacak iş mi bu?

Kıscası biz sadece bizim olanı istiyoruz. Tek istediğimiz yaşadığımız yerlere do-

kunmasınlar, bizi dinlesinler. Biz işimizi gücümüzü boş verdik. Tek işimiz jeotermal oldu. Bu işin curcunaya varmasından hoşnut değiliz. Keşke sükunetle çözebilsek bu sorunu ama olmadı, olmuyor. Jandarma geldi karşısına dikildik. Vali, kaymakam gelince biz sanıyoruz ki iş çözülecek. Meğerse iş öyle olmuyormuş. Geldi bizimle alay etti gitti. Bize başka çare bırakmadılar sonuna kadar mücadele edeceğiz. Vazgeçmeyeceğiz yani. Ölmek var dönmek yok! Çünkü bu topraklar bizim.

YENİ DEMOKRASİ- Ekleme istediğiniz bir şey var mı?

Süleyman AŞKIN- JES projesinin

Süleyman AŞKIN- Jeotermalin ne faydaları ne zararları hakkında bize hiçbir bilgilendirme yapılmadı. Jeotermal için şirketin çalışanları gelip buralarda keşif yaptılar. Bir gün yolda karşılaştık siz necisiniz? Kimsiniz? diye sordum. ‘Sizin burası deprem bölgesi biz de arazide araştırma yapıyoruz’ dediler. İlerleyen günlerde başka arkadaşlara da öyle söylediklerini öğrendik.

Jeotermal tartışıyoruz ama nedir, ne işe yarar hiçbir bilgimiz yok. Yine bir gün kahvede otururken içimize kurt düştü. Dedik bu böyle olmayacak. Gidelim jeotermalin yapıldığı bölgede

yetmediği için başkasını ikna etmesi yönünde konuşmuşlar. Muhtar da köyden ikna ettiği bir kişiyi yanına alıp Dereağı Köyü'ne gitmişler ve orda pazarlık yapmışlar. Çünkü burada yapsalar pazarlığı bütün köy duyacak. İşte olayın bu kısmında aydınlanıyor her şey. Tapu işlemlerinin altına ise not düşüyorlar: ‘Arazimizin tapusunu jeotermal tesisi için sattık’ diye. Çünkü o madde yazılmaz ise tesisi kuramıyorlarmış. İşte burada niyetin kötü olduğu ortaya çıkıyor. Jeotermal kötü bir şey. Bunu kendileri de biliyor. Bildikleri içinde bütün riskleri arazi sahiplerinin üstüne yıkıyorlar. Hem bizim yaşam alanlarımızı

2007 yılından beri gerçekleştirilmek istendiğinden bahsetmiş ziraat odası başkanı. Muhtara söylenmiş. Ama bizim böyle bir projeden haberim yok. Keşke hiç yapılmaydı ve haberdar olmasaydık. Yaşam alanlarımızdan, emeğimizle büyüttüğümüz zeytin ağaçlarımızdan, incir ağaçlarından ellerini çeksinler!

YENİ DEMOKRASİ- Önümüzdeki süreçte neler öngörüyorsunuz? Doğanıza, yaşam alanlarınıza yönelik bu saldırılara karşı neler yapmayı düşünüyorsunuz?

Fatma ORBAY- ÇED süreci devam ediyor şu an. Ancak asıl bekledikleri bu değil tabiki. Buraya girmek istediklerinde de ÇED süreci vardı ama çalışmalara biz karşı çıkmamak şu an devam ediyorlardı. Önümüzde seçimler var yüksek ihtimalle seçimleri bekliyorlardır. Seçimlerin hemen ardından da çalışmalara başlamak isteyeceklerdir. Seçimlere kadar bu olayı çözmezlerse; sandıktan 'jeotermale hayır' çıkacak. Jeotermalin yaptırılmaması kararı alınmadığı taktirde, yerel seçimlerde pusulalara 'Jeotermale hayır!' yazarak protesto eylemi gerçekleştireceğiz.

YENİ DEMOKRASİ- Biraz önce Süleyman Amca, valinin direniş alanına gelmesinden bahsetti. Kamuoyuna yansıyan ciddiyetsiz tavırlarını zaten biliyoruz. Siz bu süreçte jandarma-polis saldırısı da yaşadınız aynı zamanda kamu "yöneticileri" tarafından taleplerinize alay edermişçesine yanıtlar verildi. O süreci biraz anlatabilir misiniz?

Fatma ORBAY- Cuma günleri valinin halk günümüştü. Halkın sorunlarını dinliyormuş yani. Biz de bunu öğrendik, bir minibüs insan çıktık yola. Daha köyün çıkışında bulunan tren yolunda kestiler önümüzü. Bizi bir saat bekletiler orada. En son isyan ettik. Bize 'sizin teröristten ne farkınız var' dediler. O saatlerde kaymakamlığın önü polis ablukasına alınmış. Oysa bizim derdimiz sadece yaşam alanlarımızdı. Bakın burada kadın jandarma yoktu, getirdiler. Zırhlı araç yoktu, şu an bir

sürü var. Jandarma halkın yanında olur değil mi? Ama burada topraklarımızı elimizden almaya çalışan şirketin yanında yer alıyorlar. Bir de ara ara tehditler alıyorlar. 'Çocuklarınız yarın öbür gün devlet dairelerinde iş bulamazlar' şeklinde tehdit ederek bizi yıldırmaya çalışıyorlar.

4-5 Aralık bizim JES'in yapılacağı bölgede jandarma ile karşı karşıya geldiğimiz tarih. O tarihte bütün köy

ateş yakarak kuruttuk. Aradan biraz zaman geçti. Evin önünde duran araçlara trafik cezaları yazdırıldığını öğrendik. Kapıların önünde duran araçları tek tek tespit edip kemer takmama ve hız sınırını aşma cezaları kesmişler. Bütün olanaklarını bize karşı kullanıp sonrada bizden oy beklemesinler. Belediye başkanı buraya gelerek yanınızdayım diyor. Şimdi biz büyük bir miting yapmayı planlıyoruz. Eğer belediye bizim yanımız-

YENİ DEMOKRASİ- HES, JES, RES vb. gibi geçmiş örneklere baktığımızda esas haline getirilen olgu, alanlarda yapılacak projelerde şirketlerin, yandaşların, pastadan pay alacak olanların çıkarlarıdır. Ve geçmiş örnekler halka dönük saldırıların pervasızca gerçekleştirildiği yönünde. Bu konuda ne söylemek istersiniz?

Fatma ORBAY- Bizim asıl mücadelemiz seçimlerden sonra başlayacak. Biz de biliyoruz ki bu sessizliğin tek sebebi yerel seçimler. Elimizden geleni yapacağız. Yol kesmekse yol kesmek, yürüyüşse yürüyüş. Bizi öldürecek halleri yok ya. Öldürceklerse de öldürsünler. JES'i kurup yavaş yavaş öldüreceklerine bir kerede öldürsünler daha iyi. Ölmek var yolumuzdan dönmek yok.

Bakın buralarda 'Aydın'ın dağından yağ, ovasından bal akar' derler. Bu kadar verimli topraklarda sadece biz oturuyoruz. Bu mesele Aydın'da oturan herkesin meselesi ve buraya karşı duyarlı olunması gerekir. Biz tek başımıza elimizden geleni yaparız ama yeterli olmayabilir. Bütün Aydın halkı bu işe dur derse ancak o zaman biter bu mesele.

YENİ DEMOKRASİ- Son olarak eklemek istediğiniz bir şey var mı?

FATMA ORBAY- Bugün direniş çadırındayız ve JES iptal edilene kadar direniş nereye taşınacak olursa olsun direnişle birlikte olacağız. Daha önce çevre mücadelesine dair hiçbir şey bilmiyorken burada öğrenmeye başladık. Özel

hayatımız ve ev alanımız kalmadı denebilir. Evlerimize misafir olarak gelenleri dahi çadırda ağırılıyor. Fakat biz burada emek harcarken tüm Aydın'ın yaşamına yaşam alanına sahip çıkarken, maalesef Aydın halkı bu duyarlılığa sahip değil. Aydın dışından gelen çevreciler oluyor elbette. Ama Aydın'ın meselesine en başta Aydın sahip çıkmalı. Herkesi Kızılca köy direnişini sahiplenmeye davet ediyoruz.

halkı oradaydı. Doğanızı, yaşam alanlarımızı savunduğumuz için jandarma tarafından saldırıya uğradık. Yaralananlar oldu. Hastaneye kaldırıldılar. Doktorun hastanede kalmasını söylediği arkadaşlarımız, tedavilerini yarım bırakarak direniş alanına geri döndüler. Konuya ilişkin suç duyurusunda bulunduk. Bir sonraki gün biber gazı sıkıldılar. Komutan yüzüme biber gazı sıktı. Üstümüz başımız sırlıklam oldu. Direniş alanında

da ise o gün bütün personeline izin verir mitinge getirir, yol masraflarını karşılar, halkın katılımını sağlar. Yani seçimlere kadar bu mesele çözüldü çözüldü, yoksa bizim köydeki sandıklardan, "JES'e hayır" çıkacak. Ayrıca Kızılca köylü olan bir memur bizlere gözdağı verilmek için merkezden 80 kilometre uzaklıktaki bir yere sürgün edildi. Her gün o yolu gidip gelmek zorunda kaldı.

FAŞİZME KARŞI DONAN GELECEĞE GÜVENLE VE UMUTLA

Halk gençliği egemen sınıfların sosyal, kültürel, eğitsel, ekonomik, ideolojik, siyasal ve hiç kuşkusuz “örgütsel” cenderesi altındadır. Gençliğin zihnini kuşatmanın ve fethetmenin geleceği fethetmek olduğunu gerici sınıflar çok iyi bilmektedir. “Gençlik gelecektir” tespiti onlar için sıradan bir tespit değil, hayati derece de önemli bir beka meselesidir. Egemen sınıflar gençliği sadece bir gelecek meselesi olarak görmezler. Aynı zamanda bugünkü çıkarlarının en enerjik, dinamik, taze soluklu ve hızlı yaşama geçmesinin sigortası olarak görürler. Egemenler için bu yüzden bugünkü çıkarlarının gerçekleşmesi yanında, varolan sisteminin sürdürülmesi ve “sonsuz dek yaşayacak” bir yapıda olduğuna dair zemin hazırlamak açısından gençliği kazanmak oldukça önemlidir.

Ancak egemen sınıfların bu yaklaşımı halk gençliği ile olan çelişkilerinin üstüne örtmeye, bu çelişkileri ortadan kaldırmaya yetmiyor. Halk gençliği bugün faşizmin; büyük ekonomik sorunlarla boğuşmaya mahkum kılan, temel hak ve özgürlüklerini yaşamasına engel olan, bilimsel eğitim hakkından mahrum bırakan, yarı-feodal üretim ilişkileri içinde emek pazarında ucuz iş gücü olarak gören, emperyalist sistemin kültürel soysuzlaştırma politikasına en fazla maruz bırakan, çok uluslu ve çok inançlı toplumsal yapıyı şovenizm cenderesine sokarak gençliği Türk-Sünni ideoloji ekseninde şekillendiren, Kürt gençliğinin kimliği ve kişiliğini inkar ve asimilasyonla parçalayan, katliamlara maruz bırakan, bugünü hile-yalan-dolan-sahtekarlık ve her türlü yozlaşma ile “dünya malı” için, yarını “öteki dünya” hayali ile şekillendirilen bir saldırı dalgası altındadır.

Halk gençliği faşizmin sadece sopa-sına, baskı ve sindirme saldırılarına maruz kalmamaktadır. Son yıllarda hiç olmadığı kadar boyutlu bir ideolojik-politik saldırı altındadır. Faşist diktatörlük bölgede ve dünyada yaşanan gelişmeleri, toplumsal kalkışmaları, yaygın bölgesel savaş ve karmaşa halini, ülkede yaşanan yoğun çelişki ve toplamda bunun yarattığı politize olan iklimini ve halk gençliğinin buna yönelik ilgi ve yoğunlaşmasını kendi

çıkarları doğrultusunda şekillendirmeye çalışmaktadır. Bu bağlamda kendi ideolojik yaklaşımı, dünyaya bakış açısı doğrultusunda tüm süreci ve toplumun her bir hücrecini politikaya ilgili hale getirerek kendi baktığı yerden bakmasını sağlamak için mücadele yürütmekte ve buna odaklanmaktadır. Geniş halk yığınları gibi halk gençliğinin de doğruya ulaşmaması için tüm olanaklarını, gücünü seferber etmekte, faşist ideolojisi ve politikasıyla zehirlemektedir. Ya da sisteme yedekleyecek, sinecek, örgütsüzleştirilecek şekilde kuşatma altına almaktadır.

İçinden geçtiğimiz dönem halk gençliğinin politikaya ilgisinin artış gösterdiği bir dönemdir. Böylesi dönemlerde devrimci faaliyetler de buna uygun şekillenmeli, bu çelişkilerin yarattığı sorunlardan esas olanlar yakanmalıdır.

Halk gençliğinin bugünü anlayacak-kavrayacak ve değiştirecek, geleceği kazanacak bir bakış açısına ve en önemlisi de örgütlenme yaratmaya ihtiyacı vardır. Gençlik kitlelerinin değişime olan yatkınlığı, olanı kabul etmeme tutumu ve en önemlisi de iyileştirme-sadaka politikasını ve geçici çözümleri değil daha kökten ve güçlü değişimleri ve çözümleri talep eden bir yapısı söz konusudur. Gençliğin bu yapısı onun devrimci fikirlere ve pratiğe daha yatkın olmasını getirmektedir.

Halk gençliği; dünyadaki, bölgedeki ve ülkedeki gelişmeleri, değişim ve ilerlemeleri sınırlanmış, daraltılmış ve belirlenmiş kurallarla, politik koşullarla değil; özgürce, tarih ve toplum biliminin yasalarına uygun olarak yorumlamalı ve yorumlamakla kalmamalı bu duruma biçim veren, şekil veren ve yön veren bir konumlanış içinde olmalıdır. Bu, gençliğin en öne çıkmış, toplumsal değişim ve dönüşümü en çok isteyen, emperyalist sistem ve faşizmden memnun olmayan kesimleri için yakıcı bir sorundur. Bu yakıcı sorunun gerçekleşmesi ise kesin bir duruş, kararlı bir örgütlenme yaklaşımı, iddialı bir değiştirme cüreti ile mümkündür. Bu sorunun adını net koyalım: Siyasal iktidar perspektifli, dünyayı temellerinden

sarsacak bir davaya bağlanmak ve o davayı gerçekleştirecek örgütlenme içinde yer almak zorunludur. Komsomol örgütlenmesi halk gençliğinin komünist perspektifli, komünist partiye bağlı özerk bir örgütlenmesidir. Bu örgütlenme halk gençliğinin diyalektik-tarihsel materyalist yöntemle gelişmeleri kavramasını, bu gelişmelere proletaryanın çıkarları doğrultusun-

nelime komünist perspektifle dahil edilmesi amacını içerir.

Komsomol’un, yani politik iktidar perspektifli bir komünist örgüt, örgütlenmediği ve halk gençliğine önderlik rolüne soyunmadığı sürece büyük alt üst oluşların sağlıklı, sürekli ileriye doğru giden, mücadelesinin sistemi yerle bir eden karakter ka-

da etkin şekilde müdahale etmesini sağlamak için tarihsel bir zorunluluktan ortaya çıkmıştır. Komsomol, halk gençliğinin Bolşevik-Maoist örgütlenme anlayışı doğrultusunda, tarihin en özgür ve disiplinli yapısı içinde çıkarlarını gerçekleştireceği yapılanmadır. Gençliğin Demokratik Halk Devrimi doğrultusunda, Üniversitelerde Demokratik Halk Üniversiteleri liselerde Demokratik Halk Liseleri hedefine ulaşmak için öncü ve önder gücü konumundadır. Bu siyasal iktidarı kazanma, gençliğin iktidar mücadelesine yani faşizmi yerle bir ederken aynı zamanda bir süreç boyunca inşa eden, parça parça gerçekleştiren yö-

zanması mümkün değildir. Kitlelerin mücadelesi bu anlamda yıkıcı bir karakter kazansa da ileriye doğru örgütlenen, inşa eden, devrimi gerçekleştirecek ve sürdüreceği bir bütünlüğe kavuşması imkansızdır. Bunun için öncü ve önder bir örgütlenmeye yani halk gençliği içinde Komsomol’a ihtiyacı vardır.

Komsomol bu süreçte daha büyük bir ihtiyaçtır. Komsomol ağır ve sancılı bir süreçten geçmektedir. Sağ tasfiyeci anlayış tarafından bir süreç boyunca öncü ve önder rolünden soyutlanarak parça parça tasfiye edilmiştir. Kitle örgütüne Komsomol’un rolünün verildiği bir anlayış oluşturulmuştur.

IMLI VE GÜÇLÜ OLMAK, BAKMAK İÇİN ÖRGÜTLENELİM!

Komsomol örgütlenmesinde büyük tahribatlar bırakarak bürokratik, legalist önderlik bileşeni, terk ettiği Komsomol anlayışını da alarak parti kaçınını hizipçilikle birlikte komünist safları da terk etmiştir. Süreç bu şekilde sonuçlanmıştır.

Bir süredir bu kötü önderlik ve öğretmenlerden ders çıkararak, Komso-

Bu süreç *"Faşizme Karşı, Yeni Demokratik Devrim İçin Öncüde Örgütlen, Öncüyle Mücadeleyi Büyüt"* şeklinde bir örgütlenme, örgütlenme ve önderleşme perspektifi ile ele alınacaktır. Önderleşme meselesi oldukça önemlidir. Devrim mücadelesinde, politik-ideolojik-örgütsel önderliğin öneminin silikleştirildiği, hatta yok sayılıp küçümsendiği koşullarda, dev-

yakından incelenmesi ve MLM yaklaşımıyla çözümlenerek doğru bir şekilde çözüme kavuşturulmasını hedefleyecektir. Bunlar; Komsomol'un örgütlenirken, savaşırken, önderlik rolünü geliştirirken ilerlemesi ve kitleselleşip parti okulu rolünü üstlenmesi açısından hayati derece de önemlidir. Şimdi Komsomol'u yeniden öncü ve önder rolüne kavuşturma, devrimci gençlik hareketini örgütlenme ve devrimcileştirme hedefine kilitleme zamanıdır.

FAŞİZMİN TOPYEKÛN SALDIRISINA KARŞI ÖRGÜTLENELİM, ÖZGÜRLEŞELİM, DEVRİMCI GENÇLİK MÜCADELESİNİ YÜKSELTELİM!

Halk gençliği içinde süreci kampanyalarla örgütleyen bir çalışma tarzı önemlidir. Özellikle öğrenci gençlik ve üniversite gençliği içinde çalışmalarını ve kampanyalarını yoğunlaştırmak, sürecin dinamik unsuru olarak bu katmana dayanmak gerekmektedir. Zira bu kesimin daha hızlı örgütlenme, daha güçlü biraraya gelme gibi avantajları söz konusudur. Öğrenci gençlik son yıllarda ciddi düzeyde örgütsüz durumdadır. Dünyadaki, bölgedeki ve ülkedeki gelişmeler bu kesimi politikaya ilgili kılarken, bu ilgi örgütsüz ve pratiksiz bir düzeyde hayat bulmaktadır. Sosyal iletişim ağı içinde kendini gerçekleştiren bir muhalefet biçimi, yaygın bir politikleşme düzeyi vardır. Gençlik kitlesi ve özellikle ileri kitle gelişmeleri anlamaya, analiz etme ve değerlendirme de bu sosyal iletişim ağları vesilesiyle ciddi bir gelişkinlik düzeyine sahiptir. Aynı zamanda gençlik kitlesi arasında yoğun bir etkileşim, iletişim, bilgi ve fikir paylaşımı söz konusudur. Bu mecrada yoğunlaşma ve odaklanmanın birçok nedeni varken bir yanı da politize olmuş ama örgütlenmemiş gerçeklikten kaynaklanmaktadır.

Halk gençliği, yaşanan topyekün saldırıdan doğal olarak fazlasıyla nasiplenmektedir. Faşizmin politik ve ekonomik krizini yönetmek için tüm toplumsal kesimleri zapturapt altına almaya çalışan, halka yaşam alanı bırakmayan, muhalefet hakkı veremeyen, itiraz ve hak talebini yasaklayan, bunun için her hak talebine azgınca

saldıran, özellikle başta Kürtler olmak üzere tüm mücadelecilerin güçleri kıyımından ve katliamdan geçiren, işkence ve tutuklamayı sıradanlaştıran, her itirazı ve eleştiriyi soruşturma gerekçesi yapan topyekün bir saldırı döneminden geçilmektedir. Halk gençliği de bu çok yönlü kampanyada iki yönlü saldırı ile kuşatılmıştır. **Birincisi**, faşizmin doğrudan saldırılarıdır. Özellikle öğrenci gençliğin, sistemin siyasal, kültürel, inançsal, sosyal, ideolojik dayatmalarını kabul etmeyen tutumu faşist diktatörlük tarafından cezalandırılmaktadır. Her türlü demokratik hak talebi ve mücadelesi ağır bir baskıya maruz kalmaktadır. Muhalefet içeren herhangi bir bildiriye imza atmak, imza toplamak dahi suç kapsamındadır. Akademik özgürlük istemek "terörist" olmakla eş değerdir. Kürt ulusunun temel haklarını talep etmek zindanlara atılma gerekçesidir. Eğitim sistemindeki dincileşmeyi eleştirmek "darbeci olmakla", Rojava'nın işgaline karşı çıkmak "vatan hainliğiyle" yaftalanmak için yeterlidir. Bunun yanında belirlenmiş kültürel, sosyal, sanatsal ve hatta sportif faaliyet dışında gerçekleşecek faaliyetler tam anlamıyla zincirlemek, farklılık ve çeşitlilik yok edilmek istenmektedir. Bu farklılıklara saldırı için egemen sınıflar, sivil faşist güçlerini devreye sokmakta, toplumsal baskı aygıtları devreye girmektedir. Ortaya çıkan durum ise kültürel, sosyal, sanatsal sınırlanmışlık ve tahammül edilmez baskı ve baskı olmaktadır.

İkincisi ise, faşizmin yoğun ve bunalıcı baskısının "seçimlerle", "parlamentoyla", "bir oyla" tuzla buz olacağına dair yanlış ve yanlış olduğu kadar kolaycı bir yolla gerçekleşeceğine dair ideolojik kuşatmadır. Halk gençliği, özellikle faşist diktatörlüğün demokrasiyi sadece sandıkla sınırlayan saldırısı, buna reformist kesimin çanak tutması, örgütsüzlük hali ve uluslararası çapta yaşanan tasfiyecilik rüzgarı demokrasi mücadelesini, demokrasiye duyulan özlemin gerçekleşme koşullarını ve bunun araçlarının kavranmasında tam bir yanılsama ile yüz yüzedir. Sandık ve seçimlerle

f | t | g+ | ydgenclik1.net

mol'un örgütlenmesi, kendi kimliğine ve tarihsel rolüne bürünmesi süreci işletilmektedir. Gençliğin öncü ve önderliğe bu denli ihtiyaç duyduğu bir dönemde Komsomol'un yokluğu açık bir şekilde kendini hissettirmektedir. Bu durum hızla Komsomol'un örgütlenmesi, halk gençliğinin yaşadığı çelişki ve sorunlara komünist perspektiften yönelim sunması, onu Demokratik Halk Devrimi, sosyalizm ve komünizm mücadelesi için seferber ederek iktidar bilinciyle donatması gerekliliğini ortaya çıkarmaktadır.

rim istem ve talebi ile gerçekleşen halk hareketlerinin önderliksiz kaldığı noktada yönünü kaybeden, daha ileriye doğru örgütlenme gereksiniminde boşluğa ve amaçsızlığa düşen gerçeklikte öncü ve önderin rolünün altı daha fazla çizilmiştir. Bu süreç aynı zamanda Komsomol'un halk gençliğine doğru önderlik sürecini inşa etme, doğru kitle çizgisi, doğru kitle örgütlenmeleri anlayışı, doğru politika ve amaç ile araçlar arasındaki ilişki ve uyumu doğru belirleme şeklinde ele alınacaktır. Bu süreç her çelişkinin

GENÇLİK

“devrim” olacağına ya da bu kadar kolay olması gerektiğine inanmış bir gençlik söz konusudur. Değişimin en kestirmeden ve kısa yoldan gerçekleşebileceğini, bunun mümkün olduğunu propaganda eden bir siyasal-sosyolojik-toplumsal kültür şekillendirilmeye çalışılmaktadır. Bu köklü bir tasfiyecilik saldırısının çıktılarınıdır. Bu durum halk gençliğinin politika ve toplumsal yaşamın değişimine yönelik ilgisinin yanlış bir ideolojik tutum ve politik yönelimle şekillenmesini getirmektedir. Aynı zamanda kitleleri özneleştirilmeyen, nesneleştirilen örgütlü mücadele bilincini kıran bir yaklaşım oluşturmaktadır. Bu ideolojik kuşatma reformist, sistem içi, anayasalcı değişime odaklanan bütün siyasal öznelerin gerçekleştirdiği ortak bir hareket olmuştur. Bu kesim “büyük anlatıları” ve “büyük davaları” seçimlerde elde edilecek başarı, sistemde sağlanacak iyileştirmeler, sandıklarda çıkacak büyük yüzdeler, salt kamuoyu oluşturmayı başarmak olarak kabul ettirmeyi sağlamıştır. Bugün dağıtılması gereken bir kuşatma da budur. Halk gençliği bu kuşatmanın içindedir.

Bu temelde çok çeşitli, çok katmanlı ve boyutlu siyasal özgürlük, akademik özgürlük, bilimsel özgürlük, kültürel ve sanatsal özgürlük gibi temel demokratik sorunlar söz konusudur. Ancak daha da önemlisi içinde bulunduğumuz bölge bir savaş iklimindedir. Kan ve barut içinde şekillenen bir politik iklim söz konusudur. Faşist diktatörlük Kürt ulusuna, hem içerde hem sınır ötesinde tam bir imha savaşıyla yönelim içindedir. Bu temele oturmuş kesintisiz ve gaddarca katliamlar gerçekleşmekte, Kürt şehirleri, dağları ve köyleri yerle bir edilmektedir. Kürt ulusal hakları için yürütülen legal mücadele ve legal siyaset kanalları kapatılmış, sürekli ve yaygın şekilde seçilmiş belediye başkanları, milletvekilleri ve muhtarlar tutuklanmış, yasal konumları ve görevleri gasp

edilmiştir. Suriye Kürdistanı (Rojava) işgal edilmektedir ve sürekli işgalin genişleyeceği tehditleri savrulmaktadır. Bu iklim keskin, zalimane, tüm beyni/bilinci felç edecek, ruhu köreltecek bir şovenizm kampanyası ile birlikte yürümektedir. Durmaksızın Kürt kimliği aşağılanmakta, tehdide maruz kalmakta ve inkara tabi tutulmaktadır. Bu anlamda Kürtler bu kampanya ile ölüm ve zindana maruz kalırken, Türk ulusuna mensup halk kitleleri bu şovenizm kampanyaları ile faşizmin ideolojik “zindanlarına” mahkum edilmektedir. Halk gençliği bu köhne, paslı, gerici ve çürümüş saldırılara en fazla maruz kalan kesim olmaktadır. Halk gençliğine özel akademik çalışmalarla, kapsamlı eğitim düzenlemeleri ve programlarıyla bu saldırılar şırınga edilmeye çalışılmaktadır. Eğitim sistemi ve toplumsal yaşamın her hücrelerinde gerici şovenist kültür ve yaklaşım hakim hale getirilmektedir.

Bu koşullarda halk gençliği faşizmin her türlü örgütlenme araçlarına ve yaygınlığına karşı kendisini koruyacak, ortak çıkarları doğrultusunda bir araya gelecek örgütlenmelerden yoksundur. Akademik-demokratik temeldeki örgütlenmelerden de, siyasal hedef ve amaçları gerçekleştirme araçlarından da yoksundur. Özellikle öğrenci gençliğin yıllardır öz-örgütlenmeler oluşturma, gerçekleştirme ve yaşanan ekonomik-akademik-demokratik-bilimsel temeldeki sorunlarla ortak mücadele araçları söz konusu değildir. Dernek, sendika ya da herhangi bir başka aracı ve örgütlenmesi söz konusu değildir. Bu

Faşizmle başka türlü baş etme koşulu olmadığı, örgütlü mücadelenin “özgürlüğü” kısıtladığına dair ideolojik yaklaşıma karşı örgütlü mücadelenin faşizm karşısında özgürlüğü sağlayacağı bir kavrayışa dönüştürülmelidir.

durum gençliği faşizmin saldırılarına karşı donanımsız, hakkını elde etmede yeteneksiz ve çaresiz, varlığını korumada güvencesiz, geleceğini kazanmada umutsuz kılmaktadır. Öz-örgütlülükler oluşturma, devrimci gençlik mücadelesine yeni bir soluk ve ivme katma anlamında önemlidir. Var olan dernekler, kulüpler, sendikalar, forumlar vs. en geniş muhalif kesimlerle birlikte öğrenci gençliğin sorunlarının tartışıldığı ve bu sorunlar karşısında mücadelenin yükseltildiği araçlara dönüştürülmelidir. Bu eksende odaklanmış çalışmalar ve faaliyetler, genel ve özgün sorunlar temelinde yürütülmelidir.

Ancak aslolan örgütlenmeye dair önem ve zorunluluğu kavramak ve kavratmak olmalıdır. Zira ne biçimde olursa olsun kitlelerin kendini siyasal, akademik, demokratik, ekonomik temelde gerçekleştirebileceği biçimde örgütlenmesine ikna edilmesidir. Faşizmle başka türlü baş etme koşulu olmadığı, örgütlü mücadelenin “özgürlüğü” kısıtladığına dair ideolojik yaklaşıma karşı örgütlü mücadelenin faşizm karşısında özgürlüğü sağlayacağı bir kavrayışa dönüştürülmelidir.

Örgütlü hareket edilmediği sürece sorunlarla baş etmenin, üstesinden gelmenin ve karşımızda tepeden tırnağa örgütlü olan faşist devletin ve onun sivil uzantılarının alt edilmesi mümkün olmadığı anlaşılmalıdır.

Tüm bu koşullarda **“Faşizmin Topyekün Saldırısına Karşı Örgütlenelim, Özgürleşelim, Devrimci Gençlik Mücadelesini Yükseltelim”** şiarıyla esaslı örgütlenmeye dayalı bir kampanya

başlatmış bulunuyoruz. Faşizm özgürlüğümüzü gasp etmekte, her türlü özgürleşme ve hak taleplerimizi baskılamakta, şovenist saldırılarıyla katliamlarına olanaklar yaratmakta, Kürt ulusu inkar ve katliama maruz kalmakta, işçi sınıfı ve emekçiler ise ekonomik ve politik krizin tüm faturasını ödemeye mahkum kılınmaktadır. Faşizm topyekün saldırısını bölgesel ölçekte savaş tehditleri, askeri işgaller ile tırmandırmaktadır. Bölge güç olma hevesi ile parçalanma korkusu arasında gidip gelen bir kriz ve var olanı koruyamama hali söz konusudur. Böylesi bir kriz faşizmi bir yönüyle zayıf kılan yandır. Emperyalizme bağımlı ve bağlı, ekonomik ve siyasal olarak kendi başına güç olmayı başaramayacak kadar zavallı ve ABD emperyalizminin tüm bölgede asli jandarması olma gayreti için uğraşan çabasıyla kağıttan bir kaplan olan faşist diktatörlük gerçekliği vardır. Faşist diktatörlük, halkın örgütsüz oluşu ve biraraya gelemeyişinden, zora karşı zorun örgütlenemeyişinden kaynaklı bugün “çok büyük ve yenilmez bir güç olarak” kitlelerin karşısına çıkmaktadır. Oysa faşizm dayandığı ideolojiyle, politik ve ekonomik zayıflığı ve hasta bünyesiyle, emperyalizme yarı-bağımlılıktan kaynaklı kimliksiz ve köle yapısıyla tam bir kağıttan kaplandır. Onun kağıttan kaplan oluşunu açığa çıkaracak yegane güç ise halkın örgütlü mücadelesidir. Halk gençliği bu örgütlü mücadeleye ivme katmalı, onun ateşleyici gücü olmalıdır.

Onun için durmadan, yılmadan, bıkmadan, usanmadan çelişkilerimizi ve sorunlarımızı çözmek için örgütlenmeye, mücadeleye ve kavgaya sarılalım. Örgütlülük gücümüzdür. Örgütlülük faşizmin korkusudur. Örgütlülük özgürlüktür. Örgütlülük emperyalizme karşı, faşizme karşı, feodalizme karşı ve her türden gericiliğe karşı geleceği kazanma ve kuşatma aracıdır.

DEVİRİMCİ GENÇLİK HAREKETİ YARATMADA POLİTİKLEŞMENİN ÖNEMİ

Örgütlenerek sınıf mücadelesinde gönüllü bir konumlanış içerisinde giren her birey, bu gönüllü konumlanışını politik bir çerçeveden mücadeleyi ele alışının derecesine göre şekillenir, değişir, dönüşür. Bu gönüllü konumlanışla beraber politik bilinç unsurunun devreye girdiği oranda birey de devrimcileşmeye başlar. Bizler de içerisinde olduğumuz örgütlülükte kendimizi ifade ettiğimizde derecesi değişse de politik bilinç devreye girmişse öznelenmeye başlamış demektir. Politik bilinç dediğimiz unsur, gerçek anlamıyla örgütlenmenin, örneğin YDG için, tutarlı bir antifaşist, anti-emperyalist ve anti-feodal olma sorumluluğunun filizlenmesiyle etkinleşir. Bu sorumluluk, bizi 'dünyayı temellerinden sarsma' mücadelesinde örgütsüz

bir bireyden farklı şekilde konumlandırmaya yarar, birer politik özne haline getirir. Politik özne haline gelme, kuşkusuz bahsini ettiğimiz sorumluluklarımızın ne derecede farkında olduğumuzla alakalıdır. Bu farkındalık kendiliğinden değil tersine, kişinin politik bilincinin seviyesiyle orantılı bir şekilde gelişir. Sorumluluklarının farkında olan bir devrimci yani değiş-tirme iddiasında olan bir devrimci bu sorumluluk bilinciyle hareket eder ve örneğin gazete dağıtımını yapmak için o gazeteyi okuması gerektiğini bilir, kitleleri devrime kanalize etmek, onları devrimciye dönüştürmek için onların sorunlarına hakim olmanın gerekliliğini kavrar ve bu sorunların sistemle bağını kurmayı bilir. Böylesi bir şekilleniş içerisinde girdiğimiz oranda siyasal mücadelede somutlaşırız.

Özcesini ifade edersek; örneğin yayını sadece dağıtmakla, hem dağıtıp hem de politik nitelik bakımından eleştirmek, içerik bakımından beslemek arasında politikleşme anlamında bir somutluk\soyutluk farkı vardır. Ya da bir kitabı veya kitaplar dizisini okumakla onu güncel faaliyetimize, dönemsel politikalarımıza uyarlamak arasında bir fark vardır. Ama biz kendimiz için sorunu biraz daha temelden ele alalım, kitaba (daha geniş anlamıyla politik bir araç/politikaya) olan ilgimize gelelim: Örneğin 'başucu kitapları' dediğimiz yayınların nasıl bir ciddiyetle okunduğu tartışıldığında bunların politikleşmede başlıca araçlardan olduğunu söyleyebiliriz. 'Devrimci' sıfatını layıkıyla yerine getirmenin temel koşulu da herhalde bu araçları devrimcileşmemizde etkin kılmakla olur.

Kitle faaliyetinin en can alıcı noktalarından olan güncel politik ajitasyonlarda ancak ve ancak politikleştiğimiz oranda başarılı olabiliriz. Bir öğrenciye beş yıl önceki bir olay üzerinden ajitasyon çekmekle güncelliğini yitirmemiş (örneğin faşist saldırganlık ve şovenizm meselesi) bir olay üzerinden ajitasyon çekmek arasında niteliksel bir ayrım oluşmaktadır. Ve politikleşme, güncel politikayla ayrı tutulamaz ve onu yorumlama kabiliyeti kazandırır ki bu kitle çalışmalarımızın bel kemiğini oluşturur. Politikleşme dediğimiz şey elbette sadece yayınlara olan ilgiyle sınırlı olamaz. Bu hem bir neden hem de bir sonuç niteliği taşır. Yayını okuyup tartışmıyorsak, yeterli politik bakışa sahip değiliz demektir. Ya da yeterli politik bakışa sahip değilsek yayını da okumayız. Bu iki durum diyalektik bir bağla birbirine bağlıdır. Bizim politikleşme (veya politikleşmeme) dediğimiz şey bir bütün olarak bireyin, yaşamının her alanını ve her anını siyasal mücadelenin ihtiyaçları, gereklilikleri doğrultusunda şekillendirmesi veya şekillendirmemesidir. Öyle ki bizim politik bakmada yaşadığımız yetersizlikler bizi politik olan örgütlülüğümüz içerisinde, yoldaşlarımızın içerisinde sınıf mücadelesinden uzak-

laştrın, yoldaşlarımızı yoldaş olmadaki bizi de devrimci olmada silikleştiren bir noktaya düşürür. Öyle ki bu durum bizi eleştiri karşısında 'üzen, kıran, sinirlendiren', politik bir sorun karşısında 'elimizi, kolumuzu bağlayan' bir pozisyona tabi kılar. Böylesi bir durumda sarılmamız gereken şey onca yıldır bedeller ödeyerek kazandığımız deneyimlerimizin yol göstericiliği, komünist ustaların eylem kılavuzu olmalıdır. Zıddı durumlar, bizi sorunlar karşısında çözümsüz bırakacağından bize mücadelede konumlandığımız noktayı sorgulatan, bizi 'uçsuz, bucaksız' çelişkilere sürükleyen bir hali beraberinde getirir. Gündelik devrimci faaliyette yaptığımız işlerin, örneğin bir afiş asmanın veya bir bildiri dağıtmanın ya da A/P faaliyetinin bilimsel temelleri, politik alt yapısı bilincimize yerleşmediğinden bunlar bizde giderek anlamını yitirir ve kelimenin tam anlamıyla 'devirme' eylemi somutluğunu yitirmeye başlar. Gelişme basamaklarının kapısını aralayan politikleşmenin, devrimci pratikle bütünleşmesiyle ve örgütsel güçte kolektifleşmesiyle yığınların örgütlenmesi gerçekleştirilebilir. Gelişmenin yegane koşulu olarak kabul edilen politikleşme, mevcut pratik deneyimsizliğimizi bir olumsuzluk olmaktan çıkaracak, yetersizliklerimizi politik kavrayışımızla yeterliliğe dönüştürecektir. Ve elbette politikleştiğimiz oranda da yoldaşlarımıza, örgütümüze, örgütsüz yığınlara müdahalede daha etkin ve daha cesur olabileceğiz.

Devrimci Militan Bir Gençlik Hareketi yaratma yönelimini hayata geçirmede o harekete ciddi anlamda politik bir renk vermede temel görevlerimizden biri kendimizden başlayarak politikleşme sürecimizi hızlandıracak adımlar atmak ve bu adımları örgütün bütününe yaymaktır. Bu nedenle politikleşme konusunda atacağımız her adım sayesinde sistemle aramıza daha kalın çizgiler çekeceğiz, pratik faaliyetimizi darlaştırmaktan kurtaracak ve zenginleştireceğiz.

Özgürlüğümüzü Alacağız!

Kadınlar olarak gücümüzün farkında olmamız, en başta kendimizi tanımamızla, yaşadıklarımızı sorgulamamızla, yapabileceklerimizin farkına varmamızla başladı. Bu farkındalık yıllardır bize "kader" diye öğretilenleri ters düz etme, değiştirme inancı verdi.

Doğduğumuz andan itibaren "zayıf" olduğumuz öğretildi. Sessiz kalmamız istendi. Ev, aile, çocuk vb. beynimizle, bedenimizle tamamen erkeğin hizmetine sunulduk. Yanımızda hep sığınacağımız, bizi koruyacak birinin varlığı şart koşuldu. Aksi durumda "eksik" sayıldık. Erkek çocuğun dünyaya gelmesi büyük bir coşkuyla karşılanırken bizim doğumumuz, sessizlikle geçiştirildi. Çünkü o andan itibaren bizi bekleyen; baskı, şiddet, hor görülme, aşağılanma vb. her türden sömürü, yok sayılmayı...

En korunaklı zannettiğimiz evimizde karardı önce dünyamız.

En yakınlarımızın istismarına uğradık ama sesimiz boğuldu, "kol kırıldı yen içinde kaldı!" Ardından kurtuluş zannederek gittiğimiz koca evinde "büyük sevgi" sözleriyle şiddetin başka türlerini tanıdık. Sokağın, çalıştığımız fabrikanın, tarlanın, gittiğimiz okulun, erkek egemen sistemin işgal ettiği ve bize yaşam hakkı tanımadığı yerler olduğunu öğrendik sonra. Yani büyüdükçe boynumuza vurulan zincirlerin sayısı da büyüdü...

İki yol ayrımı çıktı karşımıza. Ya şimdiye kadar yaşadığımız ve "kaderimiz" diye öğretilen bu yaşamı kabul edecek ya da bütün bunları değiştirmek için, özgürlüğümüz uğruna mücadele edecektik. Birinci yolu seçenlerimiz; bize dayatılan dört duvar içinde kararlığa mahkum olurken; mücadele yolunu seçenlerimiz olarak bizler; çoğaldık, örgütlendik, örgütlendikçe özgürleştik...

ÖRGÜTLENDİKÇE ÖZGÜRLEŞECEĞİZ

Kadınlar olarak her birimiz yaşamımızın belli dönemlerinde bu yol ayrımıyla yüzleşiriz. Kimi zaman cesaret edemez, "en iyi yol bildiğimiz yoldur" diyerek bize dayatılanları yaşamaya devam ederiz. Kimi zaman da her türlü bedeli göze alarak özgürlüğümüz için mücadele etmeyi tercih ederiz. Bu tercihler her zaman öyle çok

keskin yaşanmaz. Bazen defalarca gidip geliriz. Defalarca denemelerde bulunuruz. Her seferinde bir engele çarpar, yeniden başa döneriz. Ama bütün bunların sonunda mücadele yolunu seçen kadınlar bilir ki yolumuza engeller çıksa da ağır bedeller ödesek de özgürlüğün yerini hiçbir şey tutmaz. Bu yüzden kadınlar ola-

bir kadın güçsüz olabilir mi? Hakkını aradığı için polisten dayak yiyip eve gittiğinde de babasından, kocasından ya da abisinden dayak yiyen ve yine de düşüncelerinden vazgeçmeyen bir kadın güçsüz olabilir mi? Buradaki sorun, kadınlar olarak bu gücümüzü açığa çıkarmak ve örgütlü bir güce dönüştürmektir.

kaldırıyoruz. Paydos bundan böyle köleliğe, aylaklığa" diyerek 8 Mart'ı yaratan kadınların direnişi, "kadınlar isterse her şeyi başarır" diyen Flor-mar direnişçisi kadınlarla bugüne taşınmış, yine yaşam alanlarının yok edilmesine karşı kendilerini barikat yapan, "ölürüz de topraklarımızı vermez" diyen kadınların mücadelesiyle daha da büyümüştür...

Kadınların yaşadıkları kader değildir. Sessiz kalmak yaşanların sürekli artarak devam etmesi demektir. Bunları değiştirmek yine bizim elimizdedir. Yaşadığımız haksızlıklara ses çıkararak başlayabiliriz. Bizim gibi milyonlarca kadının olduğunu unutmamalıyız. Tek başına kimse güçlü değildir. Bir araya gelirse, örgütlenirse değiştirebiliriz. Ve bu bize sandığımız kadar uzak da değil... Nasıl politikleşileceğini, nasıl örgütlenileceğini, nasıl savaşılabileceğini bugün yaşamın her alanında; fabrika önlerinde, sokaklarda, hapishanelerde, köylerinde, dağlarda direnen kadınlar gösteriyor/öğretiyor.

Bu deneyimlerin bir parçası olan biz örgütlü kadınlara düşen görev, ezilenin de ezileni milyonlarca kadına ulaşmak, onların öfkelerini örgütlü bir güce dönüştürmek, kendi yaşamlarına sahip çıkmalarını sağlamaktır. Kadınlar olmadan devrim olamayacağını en iyi biz biliyoruz. Var olanla yetinmemeli, daha fazlasını istemeli, bunun için mücadele etmeliyiz. Kazanacağımız şey, özgürlüğümüzdür...

23 Nisan 2018'de Aliboğazı'nda ölümsüzleşen Çiğdem (Hasret Tanrıverdi) yoldaş, yazılarında komünist kadınların üzerine düşen göreve şu sözlerle dikkat çekmişti. Yazımızı onun sözleriyle noktalayalım:

"Komünist olan bizleriz. Yani bütün bir halka önderlik, öncülük etme gibi bir görevimiz varsa kadınlar da bundan mahrum değildir. Ve devrimde önemli rol oynayacak böylesi bir potansiyeli burjuva/küçük burjuva anlayışların eline bırakmak fazlasıyla can sıkıcıdır! Bu da bizim daha görünür ve daha "radikal" hamleler yapmamız gerektiğini koşullamaktadır. "Radikal" olmaktan korkmamak gerekir. Çünkü süreç bize bunu dayatıyor."

arak özgürleşmek için örgütlenmekten, mücadele etmekten başka bir yol olmadığını en başta kendi pratiklerimizden öğreniriz.

Kazanacağımız şeyin büyüklüğü bize direnme, mücadele etme gücü verir. Mücadele ettikçe kadınla ilgili yapılan her sohbet, olmadığı varsayılan "kendimize güvenimiz" ortaya çıkar. "Pasiflik, edilgenlik" sarmalından sıyrılıp gücümüzün farkına varırız. Zilan (Esrin Güngör) yoldaşın deyişiyle söyleyebiliriz; *"Kadınlar zayıf değildir. Yaşadıkları onca baskıya, zulme, ezilmeye karşı ayakta durabiliyorlarsa bu onların ne kadar güçlü olduklarını gösterir. Kadınlar, bu gücü ancak savaşın içinde açığa çıkarabiliyorlar."*

Buradan "sadece devrimci kadın güçlüdür, diğer kadınlar zayıftır" anlayışı çıkmamalıdır. Toplumda sırf kadın olduğu için aşağılanan, horlanan, baskı gören tacize-tecavüze, her türlü şiddete uğrayan kadının yaşam mücadelesi vermesi, sorunlarla baş edebilmesi ondaki gücü gösterir. Çocukluğundan beri cinsel istismara maruz kalan ve ömür boyu bunun ağırlığını tek başına taşımak zorunda kalan bir kadın güçsüz olabilir mi? Her gün kocasından şiddet gördüğü halde çocukları için ayakta durmaya çalışan, yine de yaşama sınırsız tutunan

Bir sorunu tanımlamak, ondan rahatsız olmak yetmez. Onu değiştirmek, değiştirmek için de mücadele etmek gerekir. Kadınların yaşadıkları da böyledir. Yüzyıllardır kadının ezilmişliğinden, bunun yanında da pasifliğinden, edilgenliğinden bahsetmek, sorunu yalnızca tanımlamaya yeter. Kadının nasıl özgürleşeceği ise o sorunun çözümünde yatmaktadır. Kadınlar olarak bütün yaşamımız boyunca boğazımıza düğümlenenler o kadar büyüktür ki, bir kez çıkmaya başladı mı artık durdurulması imkansızlaşır. Sessiz çığlık sese, öfkeye, isyana dönüşebilir. Tek tek çıkarmaya çalıştığımız sesimiz, örgütle birlikte çığlığa dönüşür. Ve kendi gücünün farkına varan kadının, istedikten sonra yapamayacağı bir şey yoktur. Tarih bunun sayısız örnekleriyle doludur.

Sovyetlerin özgürlüğünü ve sosyalizmin kazanımlarını korumak için Nazi işgaline karşı direnen çocuk yaşta milyonlarca kadının direnişine, birçok kadın gerilla gibi Dersim dağlarında savaşırken ölümsüzleşen Ekin (Gamzegül Kaya) yoldaş "Sovyet devriminde kadınlar, sosyalizmin kurulması için her alanda savaştılar. Bizim de yaratmak istediğimiz bu" sözleriyle yanıt olmuştur.

"Kadınız, insanız, insanlığı ayağa

DEVİRİM DAVASINA YAŞAMLARINI ARMAĞAN EDENLER

ÖLÜMSÜZDÜR!

Ocak, sınıf bilinçli proletarya için, anlamı büyük bir aydır. Bu ayda kaybettik devrimin usta teorisyeni, sınıf savaşımının büyük örgütleyicisi Lenin yoldaşı. Yine Ocak'ta kaybettik Alman devrimin saygın öğretmenleri Rosa Luxemburg'u ve Karl Liebknecht'i. Ocak, uluslararası proletarya ve ülkemiz devrimi açısından önemle anılması gereken bir aydır. Coşkun bir enternasyonalizm ve yüce komünizm ruhuyla dolu olarak, şehit düşenlerin saygıyla anıldığı bir aydır. Ocak ayı devrim ve parti şehitlerinin ideallerini yaşatmanın güçlü bir şekilde anıldığı aydır.

Dünyadaki ve ülkemizdeki özgürlük ve bağımsızlık savaşçılarının erdemlerinin sürekli yüceltilmesi gerektiği açıktır. Onları anmak, uğruna yaşamlarını feda ettikleri idealleri, savundukları ideolojiyi güçlü bir şekilde anlamak demektir. İdeallerin haklılığını ve gerçekliğini kavramak demektir. Neyi, nasıl, niçin düşündüklerini bilince çıkarmak demektir. Nasıl çalışıp, nasıl yaşadıklarını, olaylar ve gelişmeler karşısında nasıl tutum sergilediklerini anlamaktır. Çelişkileri çözerken hangi yöntemi uyguladıklarını görebilmektir. Devrim ve parti şehitleri tarihin hangi kesitinde nasıl bir

rol oynadıklarını, taşıdıkları sorumlulukları, üstlendikleri görevin ağırlığını kavramaktır. Savundukları ideolojik formasyondaki netliği, politik yetkinliği, örgütsel tecrübedeki düzeyi görebilmektir.

Sınırlı yaşamlarını sınırsız davaya adama cüretlerini, feda ruhlarını ve cesaretlerini anlamaktır. Zoru başarıma azimlerini, engelleri aşma yeteneklerini, sorunlardan ve kargaşadan korkmama kararlılığını görmektir. Savaşmak, direnmek, boyun eğmemektir. Zor karşısında yılmamak, başarı karşısında sarhoşluğa düşmemeyi öğrenmektir. Özgürlüğün ve halk demokrasisinin, savaşmadan elde edilemeyeceği gerçekliğini bilince kazımaktır. Şarapnel parçalarıyla parparça olmuş yaralı bedende devrim ve savaş sloganlarını haykırmaktır. Her şart altında Partiyi ve devrimi savunmaktır. İlkeleri kanla duvara kazımaktır. Yoldaşlarını yarı yolda bırakmamaktır. İnsanlığı, dostluğu, sevgiyi yoldaşça yaşamaktır. Parti ve devrim ilkelerini her şeyin üstünde tutmaktır. Sokak çatışmalarında düşman kuşatmasında, hain bir pusuda işkence tezgahında acının en yoğun yaşandığı anda, açlığı ölüme vardırımda tereddütü, ürpertiye yaşamadan şehit düşmektir. Yoldaşlarına ve

halka içtenlikle davranmaktır. Çalışmada zoru seçmek, kolayı başkalarına bırakmaktır. Koşullar ne olursa olsun kendimizi düşünmemeyi öğrenmektir. Yaşatılması, büyütülmesi inşa edilmesi, savunulması gerekenin parti olduğunu unutmamaktır. Vazgeçilmemesi gerekenin ilkeler olduğunu öğrenmektir. Emperyalist saldırıda faşist kuşatmada devrimi, halkı ve Marksizm-Leninizm-Maoizm bilimini güçlü savunmaktır. Feodal burjuva baskı altında tasfiyeciliğe boyun eğmemektir. Küçük burjuva ideolojisine, düşünme ve yaşam tarzına prim vermemektir. Rahatı, gevşekliği, duyarsızlığı eleştirmektir. Ciddiyeti, olgunluğu, öngörüyü kuşanmaktır. Her türden oportünizme, tasfiyeciliğe, parti kaçınılına karşı mücadele etmektir. Parti değerlerine onun ideolojik politik hattına sorumsuzca saldırılara karşı amansız olmaktadır. Devrimci düşüncede, kolektif çalışmada, gerilla savaşımında yoğunlaşmaktır. Sömürülen, ezilenlerin bulunduğu her karış toprak parçasını partinin bir çalışma alanına çevirmektir. İşçi sınıfı ve emekçi halkın içinde partiyi ustaca örgütlemektir. İşçinin, köylünün, emekçinin bilincini devrimcileştiren propaganda ve ajitasyon çalışmasında yetkinleşmektir. Gerilla savaşını, işçi sınıfını başta olmak üzere yoksul

köylülüğün, sömürülen ve ezilenlerin dünyasında umutla büyütme.

Sınırlı yaşamlarını sınırsız bir davaya adayanlar, her biri bir usta, her biri bir önder, her biri bir ihtilalci militandı. Ve onlar ki, bizi var eden, geliştirip bugünlere taşıyan, devrimimizin teorisi, pratiği ve siyasi hattımızın manifestosudurlar. Onlar, insanlığı özgür geleceğe götürececek olan feda taburunun korkusuz erleriydi. Yeri geldiğinde bitmez-tükenmez bir enerji ve sabırla kitle örgütlenmesinin birer ustaları, yeri geldiğinde düşmandan hesap soran birer komutan, birer savaşçıydılar. Şehitlerimiz bizlerden neler bekliyor? Buna yanıt olmak, devrimcileşmede, örgütlenme ve yönetmede yetkinleşmektir. Sınıf savaşımında bitmek tükenmek bilmeyen ısrardır. Çaba ve emekte sonsuz bir fedakârlıktır. Askerileşmede derinliği yakalamadır. Savaşı geliştirmede ustalaşmadır. Partiyi inşa etmede yetenek ve beceridir. Devrimin ve partinin ihtiyaçlarını karşılamada, ileri derecede bir gelişkinlik çizgisini yakalama noktasında kararlılıktır. Adları milyonlara rehber olan devrim şehitleri ölümsüzdür. Savaş ve özgürlük idealleri özgür geleceği yaratma mücadelemize rehber olan şehitleri ölümsüzdür!

Avrupa'da Neo-Liberalizmin Çöküşü

Son zamanlarda Fransa "sarı yeşiller" isimli isyan ile sarsıldı, sarsılıyor. Kitlelerin sokakları zapt ettiği, neo-liberalizme ve yarattığı sosyal-siyasal yıkıma karşı bayrak açtığı Avrupa kıtasında gayet radikal biçimlere bürünmüş bir isyan, Avrupa'da yarattığı etki ile de tartışılıyor, tartışılacaktır da. Bu tarz kitle hareketlerine ilişkin genel yaklaşımımızı bu hareket özelinde, harekete yönelik ilk değerlendirmelere cevap olacak biçimde ortaya koyabiliriz, koymalıyız da. Zira bunlar bize önümüzdeki günlere ilişkin bir öngörü sunacak, görevlerimizi hatırlatacaktır.

Emperyalist-kapitalist sistemin uzunca bir dönemdir kriz içinde olduğu bilinmektedir. Krizin en önemli görünümü ise neo-liberal sermaye birikim modeli ve bunun üzerinden şekillenen "küresel düzenin" yaşadığı iflastır ki burjuva kalemlerini bile bu iflastır itiraf etmektedir. Neo-liberal modelin kendisi de esasta 70'lerle beraber, krize sürüklenen Keynesyen modele alternatif olarak çıkmıştı. Neo-liberal model ise tüm allayıp-pullama çabalarına karşın, emperyalist ser-

mayenin, "finansallaşma" adı ile yarı-sömürgeleri sınırsız bir emek sömürüsüne dolayısı ile işçi-emekçi kesimin sosyal haklarının tırpanlanmasına dayalı idi. Yani liberalizm, bir yanı ile Keynesyen modelin, sermayenin emperyalist metropollerde artı-değer sömürüsünü maksimize etmesini sınırlayan noktaları aşma üzerine kuruluydu. Zira Keynesyen model, emperyalizmin, komünizme karşı "içte ve dışta" yani küresel savaşında sistemin bekasını korumak adına sömürünün özüne dokunmadan, işçi-emekçilerin yaşam standartlarını yükseltecek kısmi iyileştirmeler üzerine kuruluydu. Ancak bu "iyileştirmeler" sistemin lütfu değildi, en başta o ülkelerdeki işçi hareketlerinin gücü, sonra da o dönemde tüm görkemi ile ayakta olan sosyalist kamp karşısında sistemi korumak adına verdiği tavizlerdi. Yani emperyalistler işçi sınıfı ve halkın o dönemki sol rüzgara kapılmasını önlemek istediler. Ancak sosyalist bloğun yıkılıp, sol rüzgarların dinmesinin hemen ardından zaten bu modeli yürütmekte zorlanan ve tıkanan emperyalist sermaye, geçici önlemleri bir kenara attı ve daha

önce vermek zorunda kaldığı tavizleri tek tek, gasp etmeye başladı. Emegın sınırsız-kuralsız sömürüsüne dayalı neo-liberal modele geçiş yaptı ve bu geçişle birlikte dünya çapında işçi sınıfına, ezilenlere, onların öncülerine, devrimci komünistlere karşı azgın bir ideolojik-fiziki saldırı dalgası ve kuşatma gelişti. Birçok ülkede en basit hak örgütlülükleri dahi dağıtıldı. Yarı-sömürge bağımlı ülkelerde bu modele uyum içinde darbeler yapıldı vs. Kısa bir sürede sermayenin bu gözü dönmüş saldırıları ile birlikte kitleler de neye uğradığını şaşırıldı. Kitlelerin isyanı; her ne kadar sistemin devrimci-komünistleri zayıflatması ve ideolojik saldırıları ile gecikse de ellerindeki tüm kazanımların gasp edilmesi ve yaşam standartlarındaki sert düşüşün ardından başladı. Özellikle 2000'li yıllarla birlikte, sistemin artık suyu, sağlığı vb. özelleştirme yolu ile sermaye için meta haline getirecek kadar gözü dönüp, aymazlaşmasına paralel öfke daha da arttı. Artık her şey "meta", her şey sermaye için para kaynağı idi. Parası olan okur, parası olan hastaneye gidebilir. "Paran yoksa öl!" İşte neoliberalizmin vardığı

nokta buydu.

İşte 2016'da Fransa'da başa geçen "liberalerin altın çocuğu" Macron da Avrupa mali oligarşisinin, Rothschildlerin doğrudan yetiştirmesi olarak neo-liberalizm bayrağını daha da yukarı kaldıranlardandı. Zaten Fransa da ağgözlü sermayenin isteği ile uzun bir süredir neo-liberalizmin "model" ülkelerinden biri olmaya hazırlanıyordu. En son sözde "sosyalist" gerçekte burjuva partinin Hollande hükümetinde bu politikalar tam gaz sürdü ve Macron da kabinde bizzat yer alarak bu politikanın ana aktörlerinden oldu. Ancak kısa sürede halkın bu vahşileşen kapitalizm modelinin daha da derinleşmesine olan öfkesi sokaklara da sandığa da yansıdı. Ciddi bir siyasi geleneği olan Fransa halkı zaten sokaklarda her daim az çok hareketliydi. Diğer ülkelere kıyasla, tüm geri ve uzlaşmacılıklarına karşın sendikalar ve hak örgütleri dağıtılamamıştı ve kitleler bu tip örgütlenmelerin ve Fransız "solu"nun üzerinde baskı kurarak onları sokağa mecbur kılabiliyordu. Sık sık tekrarlanan genel grevler bunun örneği idi.

Sokağın öfkesi 2016'daki seçimlere de yansımıştı ve neo-liberal Hollanda hükümeti ve diğer burjuva "merkez" partiler hezimetini yaşamışlardı. Aynı seçimde sol ve düzen karşıtı söylemler Melenchon ve sözde "düzen karşıtı" söylemlerde bulunan faşist parti ciddi oranlara ulaşmış hatta faşist parti 2. tura kalmıştı. Kitlelerin bu "radikal" söylemlere rağbet göstermesi ise neo-liberal politikalara olan öfkeyi bir kez daha yansıtmıştı. Ancak Fransa ve AB mali oligarşisi kurnaz bir oyuna başvurarak, faşist partinin önünü açıp onu Macron ile 2. tura kalmasını sağlayarak, kitleleri Macron'a mecbur etmeye çalıştı. Nihayetinde kitlelerin faşizmden korkması ve gönülsüz de olsa Macron'a yönelmesi sonucu istediğini aldı. Faşizm karşıtlığı kisvesi ile Macron başa geçirilerek ve bunu kitlelere "onaylatarak", neo-liberal politikalara rıza üretildiği sanıldı, sermayedarlarca. Nitekim Macron da başa geçer geçmez işçi-emekçi düşmanı yasaları geçirerek, sermayenin koşulsuz uşağı olduğunu bir kez daha gösterdi.

Fransa mali oligarşisinin (ve bir bütün AB oligarşisinin desteği ile) özellikle bir bütün emperyalist-kapitalist sistemin krizinin derinleştiği, emperyalistler arası rekabetin keskinleştiği bir dönemde Fransız sermayesinin rekabette elini güçlendirerek iç düzenlemeler yapan (en başta işçilerin hala sınırlı sosyal haklarını da gasp ederek sermayenin artı değer sömürsünü maksimize etmesini sağlama vs.) diğer yandan Alman emperyalizmi ile yakınlaşarak AB'yi güçlendirme yönlü "ev ödevini" yerine getirmek adına canhıraş bir çaba içine girdi Macron. Haliyle çıkarttığı işçi-emekçi düşmanı yasalarla halk tarafından "zenginlerin başkanı" diye anılan Macron'a halk ilk günden direnmeye başladı. Göçmen, getto eylemleri, işçi-emekçi grevleri, öğrenci-çiftçi eylemleri bir anda başlamamış, bu kitle hareketlerinin daha da genişlemesi sonucu oluşmuştur. Bugünkü eylemlerin geçmiştekilerden farkı daha önce sokaklara haşır neşir olmayan kitlelerin sokaklara dökülmesi ve eylemliliklerdeki kararlılık ve militan radikal biçimlerin öne çıkmasıdır. Ancak "kendiliğindenlik" karakteri daha öne çıkmaktadır. Dolayısı ile "kendiliğinden" karakteri öne çıkan her harekette olduğu üzere, bu kitle hareketinin niteliği tartışılmaktadır. Özellikle Fransız devletinin eylemleri itici göstermek adına eylemlerden "faşist parti"yi sorumlu tutması, faşistlerin sözde "destek" açıklamaları, Fransız "solu"nun

başlardaki uzak tavrı bu tartışmayı alevlendirmektedir. Ancak eylemlerin içeriğine, katılan kitlelere, taleplere baktığımızda, işçilerin, yoksul kesimlerin, neo-liberal politikaların yarattığı sosyal yıkıma karşı itirazını görüyoruz ki dolayısı ile şu aşamada eylemlerin meşruluğu tartışma götürmezdir. Kuşkusuz faşist partiler

devlet ve sermayenin yönlendirmesi ile bu tip kitle hareketlerini saptırmak, kontrol altında tutmak adına sözde "düzen karşıtı" maskeler takıp, hareketlere katılmaya ve yön vermeye çalışabilirler. Hatırlanırsa Gezi'de de ulusalcı faşist kesimlerin (İP-CHP vb.) benzeri girişimleri olmuştur. Ancak bu durum başlıbaşına eylemlerin niteliğini değiştirmeyecektir. Faşistlerin meşru hareketleri saptırma girişimleri komünistlere, devrimcilere meşru kitle eylemlerinden uzak durup kendi kabuğuna çekilmesini değil, olsa olsa eylemlere daha güçlü katılıp, faşistlerin niyetlerinin, kitlelere daha güçlü teşhir etmesini getirecektir. Aksi yönde davranmak tarihi bir hata olacaktır, kitleleri kendi ellerimizle faşist partilerin eline itmiş oluruz. Zira unutulmamalı ki Avrupa gibi emperyalist-kapitalist ülkelerde, yani faşizmin değil, oligarşinin iktidarda olduğu ülkelerde, hakim sınıflar faşist hareketler her an elinin altında bulunsun "gerektiğinde" iktidara getirebilir diye, bu hareketlere kitle tabanı yaratmak ister. Bunun yolu da faşist hareketlerin sözde düzen karşıtı maske takması ve o yönde söylemleri benimsemesidir. Bu şekilde hem faşist partiler

iktidar alternatifi haline getirilir, hem de düzenden memnuniyetsiz kitleler faşist partiye kanalize edilerek düzenden uzak tutulmak istenir. Dolayısı ile kitlelerin düzene olan öfkelerinin arttığı, yeni arayışlara girdiği bir yerde, komünistlerin, devrimcilerin bir alternatif olarak duramaması, sosyalizmi güçlü bir seçenek olarak öne

çıkarmaması, demogojilere aldanıp faşistlerin peşine takılmasına yol açar. Bu açıdan da baktığımızda Fransa komünist ve devrimcilerinin bu kitle hareketinden uzak durmamaları, faşistler ile Macron'un aynı sınıfın hizmetinde olduğunu teşhir etmeleri ve sosyalizm propagandası yapmaları gerekir. Yine benzer şekilde bu kitle hareketini Fransa-ABD gerilimine paralel olarak ABD'nin tetiklediği yönünde paranoyakça, kitleleri hiçbir zaman özne olarak görmeyen anlayışlar, görüşler de mevcuttur. Oysa devrimci-kitle hareketlerinden ödü kopar ABD'nin. Fransa gibi tüm Avrupa'yı etkileyebilecek bir ülkede, "istikrarsızlaştırıcı" bir harekete girişmeyeceğini tahmin etmek zor değildir. Kaldı ki Fransa'da bu isyanın temeli güçlüdür, halkın 4'te 3'ü isyanı desteklemektedir. Fransa'da kitlelerin sokağa çıkma yönlü güçlü bir geleceği de vardır. Dolayısıyla ABD'nin bir müdahalesi hiç gözükmemektedir. Şunu da genel bir anlayış olarak ortaya koymak gerekir ki kuşkusuz emperyalistler rekabet ettiği güçleri veya hedef aldığı bir rejimi zayıflatmak adına iç çelişkileri kaşıyabilir ya

da ortaya çıkan kitle hareketlerinden faydalanmaya çalışabilir. Ancak burada da komünistlere-devrimcilere düşen görev, kitlelerden uzak durmak değil, o kitle hareketlerinin önderliğini ele geçirmeye çalışmak olmalıdır. Ancak bu şekilde kitlelere diğer emperyalistlerin niyetleri teşhir edilebilir ve kitleler eğitilebilir. Paranoyak yorumlarla kitlelerden uzak kalmak ise ancak emperyalistlerin ve kitlelerin öfkelerini kendine kaldıraç olarak kullanmak isteyen iç burjuva kliklerin işine yarar.

Son olarak kimi "liberal solcu"ların, reformistlerin, eylemlerin radikal biçimlerinden şikayet ettiğini görüyoruz. Öyle ki eylemlerdeki "şiddet eğilimini", "eylemlerin sol tınıdan uzak olduğunun göstergesi" sayan aymazlar dahi vardır. Bu tipler ülke içinde de devrimci-komünist şiddetten "yakınmakta", hatta düşmanlık gütmektedir. Ancak Fransa'da da diğer ülkelerde de işçi sınıfı ve ezilenlerin, sisteme, devlete dönük yıkıcı şiddeti, soylu ve meşrudur. Hatta Fransa'da burjuvazinin, kitle eylemlerinin aldığı radikal biçimden ürkerek geri adım atması, "devrimci yıkıcı şiddetin" önemini bir kez daha herkese göstermiştir.

Neticede Fransız burjuvazisi geri adım atmış, zamları geri çekerek uzlaşma aramaya başlamıştır. Ancak halk kırıntılarla yetinmeyeceğini ilan etmiş ve sokakları terk etmeyerek kibirli Macron ve Fransa hakim sınıflarına kök söktürmeye devam etmektedir. Devrimci-komünistlerin önderlik etmediği her halk hareketi gibi sönümlenmeye mahkumdur. Ancak bu eylemlilik kitleleri eğitecektir. Öte yandan bizlere "tarihin sonunun" gelmediğini, sınıfların mücadelesinin olanca şiddeti ile sürdüğünü bir kez daha, bu sefer emperyalist metropollerin göbeğinden bir kez daha haykırmıştır.

Unutmayalım ki bu eylemliliğin Avrupa çapına yayılma ihtimali ve emareleri mevcuttur. Ayrıca önümüzdeki dönemde, sistemin krizinin derinleşmesine paralel bu tip eylemliliklerle sık sık karşılaşabiliriz. Onun için bizler de bu deneyimden öğrenmeliyiz, onun için bu tip eylemliliklere, kitle hareketlerine yol açan dinamikleri bu tip hareketlere yaklaşım tarzımızı, Fransa özgülündeki eylemleri inceleyerek ortaya koymak, bizleri önümüzdeki sürece daha hazırlıklı kılacaktır.

Neticede Fransız burjuvazisi geri adım atmış, zamları geri çekerek uzlaşma aramaya başlamıştır. Ancak halk kırıntılarla yetinmeyeceğini ilan etmiş ve sokakları terk etmeyerek kibirli Macron ve Fransız hakim sınıfların kök söktürmeye devam etmektedir.

STALİN'E İLİŞKİN YALANLAR VE GERÇEKLER

*Grover Furr, New Jersey Montclair Üniversitesi'nde profesör. Sovyetler Birliği ve de özellikle Stalin dönemine ilişkin yaptığı tarih araştırmalarıyla tanınmaktadır. Röpörtaj, atexnos.gr sitesinde yayınlandı. Türkçe çevirisi prologos.gr sitesinden yapılmıştır.

Stalin'in ölümünün üzerinden 65 yıl geçmesine rağmen, ismi anti-komünizmin merkezinde olmaya devam ediyor. Burjuva tarihçiler ve siyasal güçleri, kendisini "on milyonlarca insanı öldürdüğü için", "diktatör" ve "eli kanlı tiran" olarak karalamaya devam ediyorlar. Anti-komünistler neden hala saldırılarını Stalin üzerinden yürütmektedir ve iddialarının temel kaynakları nelerdir?

Kapitalizmin savunucularının, komünizmi korkunç bir şey olarak sunmaya ihtiyaçları vardır! Bundan dolayı, emperyalizmin ve kapitalizmin yıkıcılığını gizlemenin dışında, komünizmin "kötülüklerinin" özeti olarak sunacakları bir "öcüye" ihtiyaç duyarlar. Stalin, en büyük yenilgilerin olduğu süreçte ve sonrasında da kapitalizm için en büyük tehdit olduğu dönemde SSCB'nin ve uluslararası komünist hareketin lideriydi. Bunun içindir ki doğal olarak her durumda hedef alınmaktadır.

En az iki neden daha bulunmaktadır. Birincisi, 1928 yılından öldürüldüğü 1940 yılına kadar yazdığı dönem boyunca, Stalin hakkında yalan söyleyen Troçki'dir. 1929 yılında ve sonrasında Troçki'nin yazıları, Stalin ve SSCB aleyhindeki yalan ve karalamaların temel kaynağıdır. İkincisi de Nikita Kruşçev'dir. 25 Şubat 1956 yılındaki 20. SBKP Kongresi'ndeki "Gizli konuşma", uluslararası komünist hareket için tam anlamıyla büyük bir yara; dünyadaki anti-komünistler için paha biçilmez bir hediyedir!

Partinin 1961'deki 22. Kongresi'nden sonraki süreçte Kruşçev ve işbirlikçilerinin Stalin'e, daha fazla yalanla, daha azgınca saldırdıkları dönemde, Kruşçev ve SBKP, Stalin'e saldıran ve yalanlar üreten yüzlerce kitabın basıl-

masını desteklediler. Aynı zamanda, 26 Haziran 1953 yılında Kruşçev'in organize ettiği cinayete öldürülen Lavrenti Beria'ya karşı, Kruşçev himayesinde, yalan ve saldırı içerikli yüzlerce kitap ve makale yayınlandı. Beria, Sovyetler tarihinde Stalin kadar öne çıkmış bir kişi değildi. Kruşçev ve işbirlikçileri, Beria'yı Stalin'den fazla

kaynağı olarak sunuldu ve bugün dahi bu devam etmektedir. Kruşçev döneminden olan Sovyetlere ait anti-komünist eserler batıda yayınlanarak, kapitalistler tarafından geniş bir mecraya ulaştırıldılar. Bu yazarlar arasında, Aleksander Solzenitsin, Roi Medvedev ve Aleksander Nekrits'de bulunmaktadır.

rinden uzaklaşması bulunmaktadır. Ekonomik, askeri ve siyaseten güçlü bir SSCB istiyorlardı. Ancak, SSCB'nin gerçek bir komünist topluma adanmasını istemiyorlardı. Stalin istiyordu! Sonraki aşama olan sosyalist inşaadandan komünizme geçiş, partinin 1952 yılındaki 19. Kongresi'nin konusuydu. SSCB tarihinde kongre belge-

lerinin yayınlanmadığı tek kongredir. Sovyetler Birliği'nin demokratikleşmesine yönelik başarısız girişimler, Stalin'in parti perspektifini oluşturmasında söylenebilecek çok şey var fakat bu röportaj kapsamında analiz edilmesi mümkün değil.

Mihail Gorbaçov'un SBKP Genel Sekreteri olmasından bir yıl sonra, Kruşçev'un 1962-64 döneminde yaptığı kampanyayı daha yumuşak dedirtecek düzeyde Stalin ve genel olarak Sovyet tarihine karşı karalama kam-

panyası başlattı! Stalin'e saldıran, Stalin SSCB dönemini feci katliamlar dönemi ve Stalin'i katliamların başı olarak gösteren yüzlerce kitap ve binlerce makale yazıldı. Gene kanıtları olmayan, sadece Kruşçev dönemine ait yalanların tekrarına ve yeni yalanlara dayanıyordu. Bu anti-Stalinist, anti-komünist saldırı, ideolojik olarak SSCB'nin kapitalist geriye dönüşü için yol açılmasına yardım etti. Proletarya enternasyonalizmini terk ettikten sonra, çok milliyetli, çok cinsli bir SSCB'ye neden ihtiyaç duyusun ki?

Kruşçev ve Gorbaçov döneminin, Stalin ve Stalin dönemine ilişkin yalanları, bütün dünyadaki anti-komünist propagandanın temel kaynaklarından birisidir. Komünizmin karalanması için anti-komünist ve kapitalistler için çok faydalı yalanlardır. O kadar faydalı bilgiler ki, Sovyet tarihçisi birinin iş bulabilmesi Kruşçev ve Gorbaçov döneminin yalanlarını gerçek kabul etmedikçe olanaksızdır. Örneğin, Sovyet tarihi araştırmacısı bütün akademisyenlerin Kruşçev'in yalancı olduğunu bilmesine rağmen,

olmasa da en az onun kadar karaladılar. Stalin'e daha yakın olan -Molotov, Balenkov, Kakanoviç- gibiler de Stalin'e karşı yapılan gözü dönmüş saldırılarda ve Beria cinayetinde Kruşçev'i desteklediler.

Kruşçev'in, anti-Stalinist saldırı kampanyasının ilk sonucu -Sosyalist Blok dışında- enternasyonal düzeyde komünist parti üyelerinin yarısının partilerini terk etmesi oldu. Bunlardan bir kısmı tam karşıt yola girerek Troçkist partilere üye oldu. Kruşçev'in Stalin ve Sovyet tarihine yönelik yalanlarına ilişkin, çok az kişi gerçekten yalan olduğunu fark etti. Hatırlanması gereken gerçeklerin hatırlanmamasıdır. Kruşçev'in hiçbir kanıt ortaya koymadığı durumda, kimse yalanları kanıtlayamıyordu. Ne Kruşçev ne de ardılları arşivlerdeki temel belgelere ulaşım izni -partinin tarihçilerine dahi- vermiyorlardı.

Kruşçev'in ve yüzlerce katibinin yalanları, batının anti-komünistlerince hayranlıkla karşılanarak, anti-komünist yazar ve "akademisyenlerin" anti-Stalinist yalanlarının temel

Batılı "uzmanların" SSCB'ye ilişkin eserlerinin çoğunluğu, Kruşçev döneminin yalanlarına dayanmaktadır. Robert Konkuest'in eserleri ve Stiven Koen'in "Buharin Biyografisi" bunların içinden en önemlileridir. Brejnev ve ardılları olan, Antropov ve Çernienko dönemlerinde anti-Stalinist eser ve makaleler ortadan kayboldu. Brejnev ve diğer Sovyet liderler, Kruşçev tarafından yayınlanan eserlerin Sovyetler Birliği'nde ve uluslararası komünist harekette yarattığı zararı gördüler. Kruşçev sonrası liderlerin, Kruşçev'in Stalin ve Stalin dönemine ilişkin yalanlarını hiçbir zaman inkar etmediklerini de not düşmemiz önemlidir. Yapabilirlerdi. Hem kendileri hem de araştırmacılarının kanıt niteliğindeki belgelere ve bütün arşiv bilgilerine ulaşma imkanları vardı. Kruşçev'in yalan söylediğini muhakkak biliyorlardı. Ancak, bu yalanlardan hiçbirini reddetmediler.

Burada bir soru ortaya çıkıyor: Kruşçev yaptıklarını neden yaptı? Nedenlerin arasında elbette, Kruşçev'in ve parti önderliğinin komünizm fik-

Kruşçev'in "Gizli konuşmasında" yalan söylediğini ifade etmek yasaktır. Kruşçev ve işbirlikçilerinin, Gorbaçov ve işbirlikçilerinin söylediği gibi yalanlarını kabul etmek, üç kuşak "Akademisyenlerce" yaratılan anti-komünist tarihi alt üst etmek anlamına gelmektedir. Bu yasaktır. Bu yalanlar, anti-komünistlerin, kapitalistlerin terk edemeyeceği kadar faydalıydı ve faydalı olmaya da devam etmektedir.

Tabii, Troçki de yalanlar söyledi. Kruşçev'in "Gizli konuşmasına" kadar çok az kişi ona değer verdi. Kendisinin ve taraftarlarının iddia ettiği gibi, o zamana kadar, kendisi "Peygamber" ve "tek gerçek komünist" Troçkizm, anti-Stalinist ve anti-komünist yalanları yayarak ancak var olmaya devam edebilir! Bundan dolayı Troçkistler, Troçki'nin, Kruşçev ve döneminin yazarlarının, Konkuest, Robert Taker ve benzeri batılı anti-komünistlerin, Gorbaçov'un, Oleg Hlevniuk, Giork Baberofski, Nikolas Guerts, Andrea Gratsiozi ve Timoti Sneider gibi Avrupa'da tanınmış Sovyet sonrası aydınların yalanlarını öne sürmekte. Troçkizm, kapitalizmden kurtuluşun Marksizm ve komünizm ile olacağını gören insanlar üzerinde etkiye sahip ancak bu insanlar 1956 yılından bu yana ileri sürülen anti-Stalinist yalanların engeline takılmaktadırlar. Diğer bir olgu ise yalanlara dayanan Troçkizm'in önemli bir güç olmasıdır. Bir çeşit "dogmadır." "Büyük Lider"e eleştiriye müsaade edilmez.

Troçki'den Kruşçev'e, anti-komünizmin okumuş, çağdaş "uzmanlarına" kadar hiç kimsenin, Stalin'in gerçekleştirdiği en küçük bir katliamı dahi kanıtlayamadığı yerinde bir sonuçtur. Çünkü kanıtlayan kimse olmadı! Bunu kesin söylüyorum çünkü, eğer böyle katliamlar olsaydı, gözü dönmüş anti-komünist akademisyenler çoktan ortaya çıkarıp tüm dünyaya duyurmuş olurlardı. Ancak, hiçbir

gerçek katliam bulamadılar! Bundan dolayı, yalan söylemek zorunda kalıyor, olayları çarpıtarak sahtecilik yapıyorlar...

Stalin'e karşı en çok kullanılan argümanlardan biri de, 23 Ağustos 1939 yılında Ribendrop-Molotof arasında imzalanan Sovyet-Alman saldırmazlık anlaşmasıyla yapılan Hitler Almanyası'yla yapılan "ittifaktır." Bu "iki uç" teorisiyle komünizmi faşizm ve nazizm ile eş değer gören gerici teorinin de ana aksını oluşturmaktadır.

Ribendrop-Molotof anlaşmasının tarihsel gerçeği nedir?

Bütün bunları "Blood Lies" kitabımın, 7. ve 8. başlıklarında ilgili dökümanlarla analiz ediyorum. SSCB, Nazi Almanyası'na karşı, savunma karşılığında B. Britanya, Fransa ve Polonya ile bir ittifak oluşturma çabasıydı. Görüşmeler, İngiliz ve Fransız temsilcilerin Moskova'da bulunduğu Ağustos 1939 yılında doruk noktasına ulaştı. Ancak, İngiliz ve Fransız temsilcilerin herhangi bir anlaşma imzalamaya yetkileri yoktu. Polonya hükümeti ise Sovyet güçlerinin Polonya topraklarına konuşlanması fikrinin ihtimalini dahi kabul etmiyordu. B. Britanya ve Fransa, Nazi Almanyası'nın bu üç devletten -Polonya açıkça Almanya'nın hedefiydi- birine saldırması karşısında ortak bir savunma paktına kendilerini bağlamak istemiyorlardı. B. Britanya ve Fransa, görüşmeleri Almanya'yı herhangi bir anlaşmaya zorlamak için kullanıyorlardı.

B. Britanya ve Fransa'nın diplomasisi, Çek Hükümeti'ne sormadan Çekoslovakya'nın bir kısmını Hitler'e verdiği diplomasinin devamıydı. İngiliz ve Fransızlar, Hitler'i SSCB'ne saldırması konusunda cesaretlendirmek istiyorlardı. Ancak bunun anlamı, SSCB ile sınır olmayan Almanya'nın Polonya'yı ilhak etmesiydi. B. Britanya ve Fransa'nın gerçekte yaptıkları da tam buy-

du. Polonya ile savunma anlaşmaları yapmalarına rağmen, Polonya'nın Alman işgalinin ilk günlerinde yenilmesine karşın, Almanya'ya saldırmayı reddettiler.

Polonya devletinin yenilgisinin ardından, Kızıl Ordu Doğu Polonya'yı ele geçirdi. "Doğu Polonya", emperyalist Polonya Hükümeti, 1919-1921 Rus-Polonya savaşında zorla ele geçirene kadar, Sovyet Rusya'ya bağlıydı. O dönemde Polonyalılar hiçbir zaman çoğunluk olmadılar. Sosyalizmden sonraki gerici Polonya rejimi hala bugüne kadar bu toprakları talep etmemiştir.

Ribendrop-Molotof Anlaşması "İttifak" anlamına gelmiyordu. Almanya ile SSCB arasındaki bir saldırmazlık anlaşmasıydı. Anlaşma, Hitler tarafından kabul edilen, SSCB'nin Polonya'nın doğusunda, Baltık ülkeleri ve Finlandiya üzerinde reddedilmez yetkisinin olduğunu içeren maddeyi içeriyordu. Bu madde, Alman askerini SSCB topraklarından yüzlerce kilometre uzakta tutuyordu. Anlaşma, Hitler SSCB'ye saldırdığında, Alman askerinin aşması gereken mesafe sayesinde, Moskova ve Leningrad'ın yıkımının ve işgalinin savuşturulmasını sağlamıştı.

Josef Stalin'in Sovyetler Birliği'nde sosyalizmin inşasına katkısını nasıl değerlendiriyorsunuz?

Stalin önderliği altında, Sovyetler Birliği'nde sosyalist toplum inşa edildi. Faşizm yenilgiye uğratıldı. Enternasyonal komünist hareket Marksist-Leninist teoriyi tüm dünyaya yaydı. Enternasyonale bağlı komünist partilere yapılan yardımlarla, emperyalizm ölümcül yara aldı. Lakin, SSCB, Stalin'in istediği ve olacağına inandığı ve istikrarlı biçimde komünizm yönünde gelişmedi. Tersine, 5 Mart 1953'de ölene kadar olan süreçte SBKP önderliği tarafından yalnızlaştırılmıştı.

Komünizme giden yol terk edilmişti. Kruşçev, kapitalizm ile "Barışçı rekabet" (Barış içinde bir arada yaşam) yanlısı teorisini, kapitalizmin yıkımı için devrimin zorunluluğunun yerine ikame etti. Bu teoriye göre, komünizmin zaferini devrim değil de seçimler getirecektir. Bunun da anlamı, tarihin önder gücü işçi sınıfının yok sayılmasıdır. Ancak işçi sınıfı, kapitalist üretimi engellemeye, devrimci parti ile örgütlenerek devrimi yapmaya, kapitalizmi yıkmaya ve iktidarı almaya muktedir ve olmaya da devam etmektedir.

Sovyetler Birliği, Stalin önderliğinde

sosyalizmin Leninist teorisini pratiğe uyguladı. Bu Lenin'in ve Stalin'in sosyalizm teorileri yanlışlar yapmadı anlamına gelmez. Araştırmalardan çıkardığım sonuca göre, Lenin-Stalin'in sosyalizm teorileri 1. Dünya Savaşı'ndan önce ki 2. Sosyalist Enternasyonal'de geliştirilen pek çok teoriyi abartılı biçimde içinde barındırıyordu. Bir yandan "Sosyalizm"; emekçilerin yaşamlarının daha az çekilmez kılmak için, daha yüksek ücretler ve sosyal haklar için hükümetleri zorlayan güçlü bir işçi sınıfı hareketi ve sendikalara dayanan bir çeşit kapitalizmdi. Diğer taraftan ise, "Sosyalizm" işçi sınıfının komünist parti aracılığı ile iktidara geldiği, kapitalizmin alaşağı edildiği, toplumun tamamen endüstrileşmesi anlamına gelen başka bir aşamaya ulaşmıştı. Üretim araçları üzerindeki özel mülkiyet dağıtılmış. Sovyetler, toplumu işçi sınıfının çıkarı doğrultusunda yöneten mekanizmalardı. Kapitalistler değil, işçiler ve köylüler ayrıcalıklıydı. Sosyalizmin Leninist teorisi budur.

Bu durumda, bu teori kapsamında, üretim ilişkileri kapitalizm dönemindeki biçimiyle büyük ölçüde benzerdi. Para, ürün ve hizmetlerin dağılımında belirleyici olmaya devam ediyordu. Elbette, kimse kişisel servet biriktiremiyor, işçiler köylülerle birlikte, herhangi bir kapitalist ülkeye nazaran çok daha fazla hak ve kazanıma sahiptiler. Kapitalist üretim ilişkileri, kır-şehir, kol emeği-kafa emeği arasında ki çelişkiler devam ediyordu. Bu zafiyetler, komünist topluma evrilme perspektifi noktasındaki siyasal yönetime göre daha baskındı.

Stalin dönemi Sovyetler Birliği tarihi, 20. yüzyıl enternasyonal komünist hareketinin olumlu ve olumsuzluklarından öğrenmemiz için araştırılması gereken bir "kitaptır." Komünist perspektif doğrultusunda Sovyetlerin ve onların önderliğindeki Komintern'in yaptığı onca doğrudan ve kahramanlıklardan öğrenmeliyiz. Keza, Sovyetler Birliği'ni ve enternasyonal komünist hareketi aşamalı olarak komünizmin geliştirilmesi yolundan ayırarak, soyguncu kapitalizme geri sürükleyen yanlışlardan da öğrenmeliyiz. Tarihsel öneme sahip, 20. yy komünistlerinin ve özellikle de Stalin önderliğindeki dönemin bıraktığı değerli mirası inceleyebiliriz. İnsanlığın mücadelesini verdiği eşit ve özgür geleceğin yolunda, komünist gelecek için bizlere bıraktıkları deneyim sayesinde, devlerin omuzlarından onların görebildiklerinin daha uzağını görebiliriz.

Ne İçin Sanat?

Sanat söz konusu olduğunda "sanat sanat içindir", "sanat halk içindir" gibi anlayışlar sanata yön veren temel tartışma konularının başında gelir. Çelişkinin her iki ucunu temsil eden bu bakış açılarının ortak noktası ise aslında sanatın sınıfsal olduğuna vurgu yapmasıdır. Bu anlayışlardan ilki, sanatı tarihsel köklerinden koparan, nesnel gerçeğin bir yanını topluma sunan burjuva bakış açısını temsil ederken; ikincisi ise sanatın da toplumsal yaşamın bir ürünü olduğunu, dolayısıyla bireylerin ürünü, birey ya da sınıflar üstü bir olgu olmayacağını, bütün topluma ait ve halk için yapılması gerektiğini savunan proleter sınıf bakış açısını temsil eder. Sanat bu bakış açılarıyla bağlantılı olarak (sanat nedir? kökeni, amacı nedir? ve ne için yapılır? vb.) bir çok boyutuyla sınıfsal bir arena olarak karşımıza çıkar. Burjuva ve proleter kültürün çarpıştığı bu arenada başarılı olmak; kendi kültürünü, ideolojisini sanat yoluyla kitlelere taşımaya başlamak kitleler üzerindeki etkiyi arttırmak ya da pekiştirmek sanatın sınıf mücadelesine olan katkısını tartışmasız bir şekilde büyük ve önemli.

Tarihsel deneyimlerle de altı çizilmiş olan bu gerçekliğin önemi konusunda yüzeysel bir kavrayışa sahip olduğumuz ortadadır. Mao yoldaş, 2 Mayıs 1942'de Yenian Sanat ve Edebiyat Forumu'nun açılışında devrimci sanat ve edebiyatın doğru bir yol izlemesini ve ezilenlerin kurtuluş mücadelesinin başarıya ulaşması için verilen devrimci çalışmalar konusunda sanatın önemli bir yer tuttuğunu vurgulamak için yaptığı konuşmada oldukça çarpıcı noktalara değinmektedir. Mao yoldaşın "yoksul emekçi halkın kurtuluşu uğrundaki mücadelesinde çeşitli cepheler vardır: Kalem ve silah cepheleri; yani kültürel ve askeri cephelerde bunlar arasındadır. Düşmanı yenmek için öncelikle silahlı orduya dayanmak zorundayız. Ama bu ordu tek başına yeterli değildir. Saflarımızı birleştirmek ve düşmanı yenmek için kesinlikle bir kültür ordusuna da sahip olmalıyız" sözleri kültür-sanat çalışmasında konunun önemini ortaya koyan çarpıcı bir özet niteliğindedir. Mao yoldaş devrimci sanat ve edebiyatı sömürücü egemen sınıflara karşı devrimci mücadelenin bir silahı olarak görür.

İdeolojik biçimler olarak sanat ve edebiyat eserleri belli bir toplumsal yaşamın insan bilincindeki yansımalarının ürünüdür. Dolayısıyla bütün toplumlarda her kültür, her sanat ve edebiyat belli bir sınıfa aittir ve belli bir ideolojik ve siyasal çizgiyi temsil eder. "Sanat için sanat", "sınıflar üstü sanat", "siyasetten uzak ya da bağımsız sanat" diye bir şey yoktur. Bu söylemler burjuva sınıfının bakış açısından ibarettir. Bu yanıyla egemen sınıflar sanat ve edebiyatı toplumsal

özünden kopararak tekellerine almayı çalışırlar. Çünkü toplumun egemen gücü olanlar aynı zamanda toplumun düşünsel gücüne de hükmederler. Ve sanatın kendi dünya görüşlerini kitlelere taşımak için en güçlü araçlardan biri olduğunu bilirler. Bununla birlikte egemen sınıflar sanat ve edebiyatı bir meta, lüks bir tüketim maddesi haline getirecek halkın üstünde küçük bir ayrıcalıklı grubun uğraşı, eğlence ya da hobisi olarak ele alırlar. Sanat ve edebiyatın da kendi kurulu düzenlerini yüceltmesini ve devamlılığına hizmet etmesi temel felsefeleridir.

Sanata bakışta halkın gerçekliğine odaklandığımızda, halkın egemen sınıfların etkin manipülasyonunu, ideolojik-politik bombardmanı altında burjuva bakış açısından fazlasıyla etkilenmiş olduklarını görürüz. Sanatın ve edebiyatın gerçekte ne olduğunu, amacını kavramaktan uzak kılındığı bir tabloyla karşı karşıya kalırız. Bu tabloyu tersine çevirmenin tek yolu ise ancak zorlu bir ideolojik ve siyasal

savaşım içerisinde mümkün olabilir. Burada da en büyük görev bu siyasal savaşım içerisinde proleterya öncülük edip onu harekete geçirecek olan komünistlere düşmektedir. Bu nedenle bütün süreçlerde yani devrimden önce de devrimden sonra da aydınlara, sanatçılara, emekçilere önderlik etmeli körelmiş zihinler aydınlatılarak ideolojik bakımdan yeniden kalıba dökülmelidir.

Proleterya bir taraftan kendini yeniden kalıba dökerken aynı zamanda

gi, birikimleri ve yeteneklerini, insani değerlerini bir kenara bırakarak ve bir avuç sömürücü sınıfın hizmetine sunarak, onların karanlık dünyalarının birer parçası ve suç ortakları olmuşlardır. Sanat adı altında metalaşan bir üretimin çürümüşlüğüne pençesinde olmaktan rahatsızlık duymazlar. Keza "sanat için sanat", "sınıflar üstü sanat" vb. söylemler özel mülkiyetin özünde var olan bencil, bireyciliğin yansımalarından başka bir şey değildir. Bu anlayışa sırtını yaslayan aydınlar, sanatçılar gerçek esin kaynağından yani halktan uzaklaşarak kendi benliklerini kaybederler. Egemen olana benliğini satmaktan da kurtulamazlar.

Zira, sanatçılar ve aydınlar bir yanıyla toplumun birer temsilcisi ve sözcüleridir aynı zamanda. Halkın, sınıfın bulunduğu çağın önemli bir olay ve düşüncelerini yansıttığı oranda bireysellikten çıkar gerçek esin kaynağına yani halka geri dönerek toplum için sanat ve edebiyat yaratırlar. Çünkü sanat ve edebiyatın asıl görevi insanlara olayların gerçek anlamını açıklamak, tarihsel gelişmenin neden ve sonuçlarını anlatmak, bireysel hayatı toplumsal hayata çevirmek ve aynı zamanda insanlar arasındaki birliği sağlamaktır. Devrimci

ve komünistlerin yapması gereken de tam da böyle bir sanat ve edebiyat ordusunu yaratmaktır. Bu ordu görevini ancak Marksizm'in ışığında halk kitlelerinden beslenerek, onlarla büyüyerek başarıya ulaşabilir. Elbetteki sözünü ettiğimiz, rehber edindiğimiz Marksizm, küçük-burjuvazinin, liberal burjuvazinin Marksizm'i değildir. Biz halkın hayatında, mücadelesinde etkili bir rol oynayan ve yaşayan Marksizm'den bahsediyoruz. Gerçek Marksistler iyiyi kötünden ayıklamayı, neden ve sonucun birliğini sağlayarak başarılı olabilirler. Çünkü çürüyen bir toplumda eğer sanat ve edebiyat doğru bir yol izliyorsa bu çürümeyi yansıtabilir. Ve toplumsal görevinden kaçmadığı müddetçe dünyanın değişebileceğini göstererek mücadelenin ayrılmaz bir haline getirilebilir.

aydınlara, sanatçılara da yol gösterek onları topluma yararlı olabilmelerinin öncelikle kendilerini değiştirmekle mümkün olabileceğine ikna etmelidir. Bu sürecin başarıyla sonuçlanması için aydın ve sanatçılar tam olarak inandırılmalı ve bu sürece kendi istekleriyle katılmaları sağlanmalıdır. Bu durumda seçimini yapan sanatçı ve aydınlar ya bir meta üreticisi olmayı kabullenirler, daha fazla para kazanmak, sistemde yer edinmek için çalışırlar. Ya da halkın içerisinde onlarla bütünleşerek kendi eserlerini toplumsallaştırırlar. Ama hiç kuşkusuz egemenlerin hizmetine girmeyi seçenler; aydın ya da sanatçı olarak değerlendirilemez. Çünkü aydın ve sanatçı olmak en başta halkın, ezilenlerin yaşamına katkı sunan, onurlu bir duruşu gerektirir. Gerçeğin izinden yürümek ve eserlerine bu gerçekliği aktarmayı varlık sebebi olarak görmek zorundadırlar. Gerçeğin izinden yürümeyenler ise toplumsal hayatın (halkın) onlara sundukları bütün bil-

BİR YENİ DEMOKRASİ OKURU

Kendimizle Yüzleşmek

Devrimcileşmenin İlk Adımıdır

O, ne önde

Ne arkada

Sırada

Sıramızdaydı...

Ve yanındakinin kanlı başı

Onun omzuna eğilince

Ona sıra gelince sayısını saydı...

N. Hikmet

Neydi şehitlerimizi böylesine mütevazı ama kararlı bir şekilde ölüme yürümeye göze aldırın? Bir insanın kaybedeceği en önemli varlığı olan yaşamını hiç tereddütsüz feda etmesini sağlayan. Hiçbir mücadele, hiçbir zafer bedel ödenmeden kazanılmaz. İşte şehitlerimiz de bu bedeli göze aldıklarında en başta yaşamlarından vazgeçmeyi bilmişlerdi. Çünkü ödenen bedel bir zorunluluk, özgür bir geleceğin teminatıdır. Bunun bilinciyle tereddüt etmediler, ölüm parasına.

Kim bilir devrimci mücadele içerisine girmeden önce ne hayalleri vardı yaşamlarına dair. Ama ne zaman ki özgür bir gelecek, sınıfsız, sömürsüz ve sınırsız bir dünya hayaliyle tanıştılar, eskiye, köhnemiş sistemin kötülüklerine ait olan ne varsa yüzleştirdiler ve

birer sıra neferi olarak mücadele içerisinde özne oldular. Zamanı geldiğinde bu yüzleşme onları yaşamla ölüm arasında bir tercihe götürdüğünde arkalarına dahi bakmadan bedel ödemeyi göze aldılar. Çünkü bu yüzleşmede onlara güç veren bir gerçeklik vardı. Halka bağlılık vardı. Partiyeye bağlılık vardı. Ve her şeyden önemlisi devrime olan inançları, devrim iddiaları vardı. Onları devrimci kılan da bu iddialarına olan sadakattir.

Devrimcilik bir yanıyla insanın kendisiyle yüzleşmesidir. Çünkü her birey içinden geldiğimiz sistemin özellikleriyle şekillenir. Bu şekilleniş, en başta bireysel alışkanlıklar barındırır. Ben-

cillik vardır. Kendini çıkarını düşünme vardır. Her türlü yozlaşmanın, insani olmayan alışkanlıkların özüdür mevcut egemen sistemin şekillenmesi.

Kendinden başkasını düşünmeyen, benden sonrası tufan diyen bir toplumsal şekillenmiştir. Çünkü sistem kendi egemenliğini sürdürmek için en başta toplum üzerine oynar. Onu maddi ve manevi olarak hâkimiyet altına almaya çalışır.

Oysa devrim tüm bu kötü alışkanlıkların da yıkımı ve yeni bir insanın yaratılması anlamına gelir. Ve her devrimci, devrimcilik yapmaya başladığı anda bu gerçeklikle yüzleşmeye başlar. Ancak bu yüzleşmenin niteliği, bireyin devrimci mücadelesindeki konumuyla birebir ilintilidir. Eski alışkanlıklarla yeni bir şey inşa edilemez. "Geleneğin ölü yüklerinden" kurtulmayı zorunlu kılar devrimcilik. Ancak en başta bu ölü yüklerin ne olduğunun ortaya çıkması gerekmektedir. İşte bireyin kendisiyle yüzleşmesi tam da burada hayati derecede önemlidir.

Radi Fiş, Ben de Halimce Bedreddinem kitabının bir bölümünde anlatır; "Şeyh Edebalı bir gölün kenarında yürürken gölün kıyısında bir köpekle karşılaşır. Köpek susamıştır. Ancak suya her yeltendiğinde irkilerek geri çekilir. Bir şeyden korktuğu kesin. Şeyh Edebalı anlamaya çalışır. Ancak bu arada köpek susuzluğuna yenik düşerek, suda görüp korktuğu şeye rağmen kendisini suya atar. Bir süre çırpınır. Sonra suyunu içer. O ara Edebalı fark eder ki, köpeğin korkutan ay ışığının suda yansıttığı köpeğin kendi suretidir. Yani köpek su içmek için kendi suretiyle hesaplaşmıştır." (serbest yorumla)

Devrimci mücadeleye katılan bireyler de kendi gerçekliğiyle yüzleşmekten bazen çekinirler. Çünkü sistem kazanacağından önce kaybedeceğini dü-

şünen bireyler yetiştirmek için her türlü çabayı sergilemiş ve bunda kısmen de başarılı olmuştur. Ancak devrimcilik kaybedeceğinden önce kazanacağını düşünerek yaratılır. Çünkü eskiye ait olan her şey bizim ayak bağlarımızdan başka bir şey değildir. Mücadeleye katılımımızı zayıflatır. Devrimcilikte kendini tereddütsüz adamak, en başta kendi benliğimizde başlar. Kendi gerçekliğimizle yüzleşip onunla hesaplaştığımız ve yeniyi yaratma iddiasını taşıdığımız oranda gelişir, güçlenir. Bu bir anlamda kendi benliğimizde ki devrim iddiasının tarifidir. Kazanacağımıza olan inancın somutlaşmış halidir. Kazanacağını düşünenler kaybedeceği çürümüşlüğe meydan okurlar. Onunla hesapsız yüzleşir ve alt etmek için her türlü çabayı gösterirler. İnancı zayıf olanlar ise yeni bir insan olmayı feda ederek eskinin bataklığında çırpınıp dururlar.

Kimi zaman da bu yüzleşme gerçekleşir ancak istenilen düzeyde olmaz. Lenin bu tür devrimciliği, "iki koltuğa aynı anda oturmaya" benzetir. Ancak bizim oturacağımız koltuk devrim koltuğuysa o halde diğer sistemin koltuğunu devirme cüretini de gösterebilmeliyiz. Aksi takdirde küçük burjuva devrimciliğinden öteye gidemeyiz. Bir yanımız devrimci, bir yanımız sistemin içinde kalır.

Bu da bizim devrimci görevlerimizi layıkıyla yerine getirmemizi, sorumluluklarımızın gereğini yapmamızı, kendimizi hiçbir hesap gütmeden örgüte sunmamızı engeller. Bizler yaşamımızın belirli dönemlerini değil, her anını devrime adanmak istiyorsak, benliğimizin bir bölümünü değil, tamamını devrimcileştirmemiz gerekmektedir. Bunu yapmak için kaybedeceğimiz ve sistemin bizlere aşıladığı zaafımıza değil, kazanmak için gerekli olan devrimci kişiliğe doğru yönelmek oldukça önemlidir. Bunun için kendimizle yüzleşmekten korkmamalı ve her türlü küçük burjuva zaafımızla amansız hesaplaşmalıyız.

Şehitlerimiz bunun gereklerini yerine getirdiler. Kaybedeceklerine değil, kazanacaklarına sarıldılar. Onlar devrim için kendi hayatlarından vazgeçtiler. Çünkü kazanacak bir dünya olduğuna inandılar. Biz de kendimizde bu inancı güçlendirmeli, yüzleşmemizi yapmalıyız. Evet, bu yüzleşme bize "çok şey (!)" kaybettirecektir. Ancak neden korkalım ki. Kaybedeceklerimiz zaten bize ait değildir. Ama kazanacağımız onurlu bir yaşam vardır.

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Mevlüt Çınar: Halk Ordusu savaşçısı olan Mevlüt Çınar 9 Ocak 1980 tarihinde İstanbul'da çatışmada şehit düştü.

Haydar Doğan: 1958 doğumlu olan Nedim kod adlı Haydar Doğan küçük yaşlarda Proletarya Partisi'nin düşünceleri ile tanıştı. Askeri alanda birçok görev alan Doğan, Ulaş Bardakçı'nın katili azıllı faşist Uğur Gür'ün cezalandırılması eyleminde çıkan çatışmada 10 Ocak 1991 tarihinde İstanbul'da şehit düştü.

Mehmet Günalp: 1960 Erzincan Refahiye doğumlu olan Mehmet Günalp, İstanbul Yıldız Teknik Üniversitesi'nde okurken tanıştığı devrimci düşüncelerle. 16 Ocak 1980'de İstanbul Şişli'de sivil faşistler tarafından katledildi.

Polat İyit: 1964 Dersim Ovacık doğumlu olan Polat İyit, 20 yıllık devrimci yaşamında onlarca kez ölümü yenmiştir. Çocuk denilebilecek yaşta 12 Eylül AFC'sini tutsak olarak karşılar. 1982'de zindandan çıkar

çıkamaz kavganın ortasında yerini alır, 1985'te tekrar tutsak düşer. Bir yıl sonra zindandan çıktığında yeniden örgütlenme çalışmalarında önemli görevler üstlenerek birçok ilde faaliyet yürütür. 1996 yılında tekrar tutsak düşer. Devletin topyekün saldırısının bir parçası olan zindanlara yapılan saldırıların geri püskürtülmesi için başlatılan Süresiz Açlık Grevi direnişinde görev alır, 69 günlük bu kavga sonunda kanser hastalığına yakalanır. İçeride ve dışarıda yapılan eylemlere rağmen tahliye edilmeyerek faşizmin mahkemeleri tarafından ölümü beklenir. Tüm direncine rağmen hastalığa yenik düşen bedeni daha fazla dayanamaz ve 15 Ocak 1997 tarihinde şehit düşer.

Ali Sağcan: 1962 Uşak Banaz Hatipler köyünde dünyaya gelen Ali Sağcan Partizanlarla birlikte hareket ediyordu. Ocak 1980'de Uşak'ta MİT tarafından işkencede katledildi.

"YENİ YIL ZAFERİN YILI OLSUN"

Yeni yılın başlangıcı...
Püf noktası...
Eğer...
Dünya...
Liste...
Müş...
Hüsn...
Sasyalizm...
Özgürlük...
Tutkusu...
Asta...
Vaz...

Yeni yılın başlangıcı...
Eğer...
Dünya...
Liste...
Müş...
Hüsn...
Sasyalizm...
Özgürlük...
Tutkusu...
Asta...
Vaz...

Zindanlarda 2019
yılını en içten devrimci
duygularla selamlıyor.
Baharın gelişini simgeleyen
kardelen çiçeğinin asılığı
kavgaya çağıran Newroz'un

HABER MERKEZİ- Birçok hapisneden gazetemize mektup ve kart yollayan tutsak Partizanlar ve devrimci tutsaklar yeni yıl dileklerini ilettiler.

Tutsakların mektupları şu şekilde;

Kayseri 2 No'lu T Tipi Hapishanesi'nden tutsak Partizan Engin Bulut:

"Son bulmayan şey devam eder, bu da her zaman yeni bir başlangıçtır. 'Özgür Gelecek için Yeni Demokrasi'de buluşmak, yeniden varolanı paylaşmak olduğuna göre, yeniden paylaşmaya devam ediyor, tüm yenilikleriyle. Özgür yarınları inşa edebilmek ve gündem ve gelişmeleri takip edebilmek için nitelikli şeyler söyleniyor, yazılıyor. Gazetemiz çalışan emekçilerinin, tüm Partizan yüreklerin yeni mücadele yılını kutluyorum. Tüm yıldızlaşanlarımızı saygıyla anıyorum..."

Kayseri 2 No'lu T Tipi Hapishanesi'nden devrimci tutsak Mehmet Yamaç:

"2018 yılını ekonomik krizlerle ve katliamlarla geride bıraktığımız bu son günlerde yeni bir kavga ateşiyle 2019 yılına merhaba demeye hazırlanıyoruz. Yeni yıl zaferin yılı olsun. Bu inançla siz yürek dostlarımız olan Umut Yayımcılık'ın tüm emekçilerinin şahsında başta Kürt halkı olmakla birlikte ezilen tüm dünya halklarının ve tüm dünya

proletaryasının 2019 yeni mücadele yılını en içten devrimci duygularla kutluyoruz. Sersala we bi dila can piroz be. Yüreğimizin olanca sıcaklığıyla o proleter yüreklerinizi sevgiyle selamlıyoruz. Çalışmalarınızda sonsuz başarılar dileriz. Sevgi ile umut ve dirençle kalın, devrimci selamlar, saygılar, serkeftin."

Kırıkkale F Tipi Hapishanesi'nden tutsak Partizan Mert Yazar:

"Bir yılı daha geride bırakmış bulunuyoruz. 2018 yılı her türlü baskı ve sindirme politikalarının olduğu ama buna rağmen başta devrimci özneler olmak üzere, işçi sınıfı vd. halk yığınlarının direnişlerinin damgasını vurduğu bir yıl oldu. Kuşkusuz 2019 da aynı minvalde yükselecek bir yıl olacak. Bu vesileyle yeni mücadele yılınızı selamlıyor ve kutluyorum. Umud ve dirençle kalmanız dileğiyle..."

Tekirdağ 1 No'lu F Tipi Hapishanesi'nden devrimci tutsak Ali Baba Arı:

"Bu mücadele yılında siz Umut Yayımcılık çalışan emekçileri başta olmak üzere, ezilen emekçi halkımızın, inanç gruplarının yeni mücadele yılını kutluyor ve çalışmalarınızda başarılar diliyorum."

Kırıkkale F Tipi Hapishanesi'nden

devrimci tutsak Zeynel Karabulut:

"Zindanlarda 2019 yılınızı en içten devrimci duygularla selamlıyor, baharın gelişini simgeleyen kardelen çiçeğinin asılığı, kavgaya çağıran Newroz'un sıcaklığı ile yeni yılınızı kutluyorum. Çalışma ve mücadele-nizde başarılar diliyorum sevgi ve selamlarımızı gönderiyoruz."

Kırıkkale F Tipi Hapishanesi'nden devrimci tutsak Resul Kocatürk:

"Her ne kadar bedenlerimiz duvar arasına kapatılmış olsa da tüm benliğimizle, ruhumuzla emperyalist-kapitalist zorbalığa, sömürü ve çürümüşlüğe karşı Fransa-Paris sokaklarında direnişe geçen yüz binler arasındayız bugünlerde!.. Özgür yarınları müjdeleyen direnç kıvılcıklarının dünyayı sardığı bir yıl umuduyla yeni yaşam ve mücadele yılınızı kutluyor, çalışmalarınızda başarıyla diliyoruz. Umudla, dirençle ve sağlıklı kalın."

Kırıkkale F Tipi Hapishanesi'nden devrimci tutsak Cihat Özdemir:

"Her yeni bir gün, umudun tazelenmesi ve mücadelenin yükseltilmesine kapı aralamaktadır. Yeni bir yıla daha girerken, taptaze umudumuzu heybemize koyarak, dürürlü bayraklarımızı omuzlayarak, mücadeleyi zaferle taçlandırmak amacıyla yeni yılınızı

kutlar, çalışmalarınızda başarılar dileriz."

Tekirdağ 2 No'lu F Tipi Hapishanesi'nden tutsak Partizanlar:

"Tüm Umut Yayımcılık çalışanlarını sıkıca kucaklıyor selam ve sevgilerimizi iletiyoruz. Zorluklarla ve mücadeleyle geçen bir yılı daha geride bırakıyoruz. Hem içte hem dışta, burjuvazinin değişik görünümüne bürünmüş şekilde olan saldırılarının devasa boyutta arttığını; bunların devasallığına ve büyüklüğünü de karşı koyuşların ve direngenliğin örneklerine de tanık olduğumuz bir yılı daha geride bıraktık. Kapitalist-emperyalist sistemin sömürsünün her geçen gün daha da boyutlanmasına karşın; kaçınılmaz sonun yaklaştığının emarelerini ortaya sermekten kurtulamıyor. Bu durum onu ve yerli işbirlikçilerini daha da saldırganlaştırıyor. Bütün bu gelişmeler ışığında gelecek günlerde sınıf mücadelesinin daha da kızgınlaşacağını söylemek kahinlik olmaz. Zalimlerin zulümleri varsa ezilenlerin de kahredici mücadelesi var. Bütün bu gelişmelerle birlikte bir mücadele yılını daha geride bırakırken tüm Umut Yayımcılık çalışanlarının yeni mücadele yılını kutluyor, yılın sınıf mücadelesinde başarı getirmesini diliyoruz."

YENİ DEMOKRASİ
MÜCADELESİNİN GÜR SESİ!
OKU, OKUT!

[yenidemokrasi1](https://www.yenidemokrasi1.com)

[yenidemokrasigazete](https://www.yenidemokrasigazete.com)

[yenidemokrasi](https://www.yenidemokrasi.com)

yenidemokrasigazetesi@gmail.com

[yenidemokrasi2.net](https://www.yenidemokrasi2.net)

Özgür Gelecek İçin **Yeni Demokrasi** Gazetesi ■ Sahibi ve Yazışleri Müdürü: Tuba Apaydın ■ Yayın Türü: Yaygın Süreli

Umut Basım Yayımcılık ■ Yönetim Yeri: İskenderpaşa Mah. Horhor Cad. No:70/4 Fatih/İSTANBUL ■ İletişim: 0212 235 20 22 - yenidemokrasigazetesi@gmail.com

Baskı: Yön Matbaası ■ Adres: Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi, B Blok, 1. Kat No: 366, Zeytinburnu/İSTANBUL ■ Tel: 0212 544 66 34